DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 września 1947 r.

Nr 23

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

279

USTAWA

z dnia 3 lipca 1947 r.

o państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947.

Art. 1. 1. Ustala się ogólną wartość inwestycyj, objętych państwowym planem inwestycyjnym na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r. stanowiącym załącznik do niniejszej ustawy, w łącznej sumie zł 89.833.621.000.

2. W ramach kwoty wymienionej w ust. 1 tworzy się rezerwę na wypadek klęsk żywiołowych w kwocie zł 100.000.000 oraz ogólną rezerwę planu w kwocie zł 260.000.000.

Art. 2. Upoważnia się Rząd do:

a) czynienia wydatków inwestycyjnych, objętych planem, ze środków finansowych Skarbu Państwa i drogą kredytów bankowych do kwoty zł 78.888.800.000,

b) zaliczenia na poczet kosztów inwestycyjnych, objętych planem, środków własnych inwestorów do kwoty zł 10.944.821.000.

Art. 3. Na pokrycie wydatków, wymienionych w art. 2 lit. a), służą:

I. środki finansowe Skarbu Państwa, a mianowicie:

a) nadwyżki budżetu państwowego, w tym wpływy z daniny narodowej,

b) środki uzyskane w ramach stosunków gospodarczych z zagranicą;

II. kredyty bankowe średnioterminowe, których podkład stanowią:

a) fundusze amortyzacyjny i inwestycyjny przedsiębiorstw państwowych,

b) Fundusz Inwestycyjno - Obrotowy Przemysłu Ziem Odzyskanych,

c) fundusze lokacyjne instytucyj oszczędnościowych i ubezpieczeniowych,

d) sprzedaż mienia poniemieckiego nieruchomego,

e) środki uzyskane w ramach stosunków gospodarczych z zagranicą,

f) wpływy z operacji kredytowych,

g) lokaty bankowe i Skarbu Państwa.

Art. 4. Upoważnia się Rząd do użycia dóbr inwestycyjnych uzyskanych z dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze i przeznaczenia ich na cele inwestycyjne nieprzewidziane planem. Wartość tych dóbr zwiększa ogólną wartość inwestycyj ustaloną w art. 1.

Art. 5. 1. Prezes Centralnego Urzędu Planowania ma prawo dokonywania zmian na wniosek właściwego ministra w obrębie części planu, odnoszącej się do podległego mu resortu, jednakże pod warunkiem, że ogólna kwota tej części planu nie ulegnie wzrostowi.

2. Rada Ministrów ma prawo na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami, dokonywania zmian pomiędzy poszczególnymi częściami planu, jednakże pod warunkiem, że zmiany te nie spowodują wzrostu ogólnej kwoty planu.

3. Rada Ministrów ma prawo powiększania kwot wydatków inwestycyjnych przewidzianych w planie, o ile pokrycie tych wydatków nastąpi z nadwyżek budżetowych ponad kwoty ustalone w ustawie skarbowej z dnia 1 lipca 1947 r. na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.

Art. 6. Rodzaje nakładów, nie objęte niniejszym planem szczegółowym, stanowią nowe inwestycje lub roboty, do których mają zastosowanie art. 15 i 18 dekretu z dnia 25 czerwca 1946 r. o państwowym planie inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 200).

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz innym właściwym ministrom.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Wiceprezes Rady Ministrów:

Antoni Korzycki

Minister:

Wincenty Rzymowski

Minister:

Wincenty Baranowski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Administracji Publicznej:

Władysław Wolski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Oświaty:

Stanisław Skrzeszewski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Kowalewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Kazimierz Rusinek

Minister Kultury i Sztuki:

Stefan Dybowski

Minister Żeglugi:

Adam Rapacki

w/z Minister Leśnictwa:

Ryszard Borowy

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

w/z Minister Zdrowia:

Jerzy Sztachelski

w/z Minister Odbudowy:

Juliusz Żakowski

Minister Aprowizacji:

Włodzimierz Lechowicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 września 1947 r. Nr 58, poz. 313).

Wyciąg z załącznika do ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. o państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947 (poz. 313).

Państwowy Plan Inwestycyjny na rok 1947

Dział	Rozdział	Paragraf	Określenie inwestycyj	w tysiącach złotych: kredyt skarbowy	kredyt bankowy	środki własne
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	72 000	—	820 710
1			**Monopole**	—	—	820 710
	1		Monopol spirytusowy	—	—	236 200
		1	Budownictwo przemysłowe: odbudowa i kapitalny remont	—	—	74 800
		2	Maszyny i urządzenia przemysłowe	—	—	83 800
		3	Urządzenia gospodarcze	—	—	17 600
		4	Środki transportowe	—	—	60 000
	2		Monopol tytoniowy	—	—	393 830
		1	Budownictwo przemysłowe	—	—	161 300
		2	Maszyny i urządzenia przemysłowe	—	—	178 890
		3	Urządzenia gospodarcze	—	—	51 940
		4	Środki transportowe	—	—	1 700
	3		Monopol zapałczany	—	—	115 000
		1	Budownictwo przemysłowe: budynki nowe	—	—	17 000
		2	Maszyny i urządzenia przemysłowe	—	—	98 000
	4		Monopol solny	—	—	75 680
		1	Budownictwo przemysłowe	—	—	14 600
		2	Maszyny i urządzenia przemysłowe	—	—	50 960
		3	Środki transportowe	—	—	3 600
		4	Urządzenia gospodarcze	—	—	6 520
2			**Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych**	72 000	—	—
		1	Odbudowa bloków Wytwórni Graficznej	72 000	—	—

280

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1947 r.

o organizacji i zakresie działania ochrony skarbowej.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64), zmienionego dekretem z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209), zarządzam, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu niniejszym określenia oznaczają:

a) główny inspektorat — główny inspektorat ochrony skarbowej,

b) okręgowy inspektorat — okręgowy inspektorat ochrony skarbowej,

c) rejonowy inspektorat — rejonowy inspektorat ochrony skarbowej,

d) główny inspektor — główny inspektor ochrony skarbowej,

e) okręgowy inspektor — okręgowy inspektor ochrony skarbowej,

f) rejonowy inspektor — rejonowy inspektor ochrony skarbowej.

CZĘŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 2. Ochrona skarbowa jest organem wykonawczym władz skarbowych, powołanym do walki z przestępstwami skarbowymi.

§ 3. W zakresie zwalczania przestępstw skarbowych ochrona skarbowa działa według zasad i w granicach uprawnień określonych:

a) w prawie karnym skarbowym i wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych,

b) w przepisach dewizowych.

§ 4. Jednostkami organizacyjnymi ochrony skarbowej są: główny inspektorat ochrony skarbowej, okręgowe inspektoraty ochrony skarbowej i rejonowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 5. 1. Ochrona skarbowa ma prawo prowadzenia samodzielnie wywiadu aż do wszczęcia dochodzenia.

2. O wszczęciu dochodzenia ochrona skarbowa zawiadamia właściwą władzę, uprawnioną do orzekania, a w sprawach należących do właściwości sądów okręgowych — nadto właściwego prokuratora.

3. W toku dochodzenia ochrona skarbowa obowiązana jest wykonywać polecenia władz uprawnionych do orzekania i prokuratora oraz udzielać im żądanych wyjaśnień.

§ 6. Ochrona skarbowa używa przy czynnościach służbowych pieczęci okrągłych z godłem państwowym.

§ 7. Pracownicy ochrony skarbowej legitymują się przy wykonywaniu czynności służbowych specjalnymi legitymacjami i znaczkami legitymacyjnymi według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Skarbu.

CZĘŚĆ II.

Organizacja i zakres czynności.

Rozdział 1.

Główny inspektorat ochrony skarbowej.

§ 8. 1. Na czele głównego inspektoratu stoi główny inspektor ochrony skarbowej.

2. Głównego inspektora mianuje Minister Skarbu.

3. Główny inspektor jest odpowiedzialny za całokształt działalności i stan służby ochrony skarbowej.

4. Zasadnicze wytyczne działalności ochrony skarbowej, ustalane przez głównego inspektora, w szczególności zarządzenia o charakterze ogólnym, wymagają zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 9. Głównego inspektora zastępuje stały zastępca, wyznaczony przez Ministra Skarbu spośród naczelników wydziałów głównego inspektoratu.

§ 10. 1. Główny inspektor przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe oraz zwalnia pracowników ochrony skarbowej z wyjątkiem:

a) naczelników wydziałów i inspektorów głównego inspektoratu, okręgowych inpektorów, kierowników oddziałów okręgowych inspektoratów oraz rejonowych inspektorów,

b) pracowników, których sprawy personalne podlegają rozstrzygnięciu władzy naczelnej z mocy obowiązujących przepisów.

2. Pracowników ochrony skarbowej, wymienionych w ust. 1 lit. a) i b) mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe, zwalnia oraz przenosi w stan spoczynku Minister Skarbu. Mianowanie okręgowych inspektorów, kierowników oddziałów okręgowych inspektoratów oraz rejonowych inspektorów następuje po zasięgnięciu opinii dyrektora właściwej izby skarbowej.

§ 11. Główny inspektorat składa się z wydziałów. Wydziały dzielą się na referaty.

§ 12. 1. Główny inspektorat obejmuje wydziały:

1 — administracyjny,

2 — zwalczania przestępstw skarbowych,

3 — zwalczania przestępstw dewizowych i innych,

4 — spraw specjalnych.

2. Do składu osobowego wydziału 1 należą inspektorzy, podlegli bezpośrednio głównemu inspektorowi.

§ 13. 1. Na czele wydziału stoi naczelnik wydziału, podległy głównemu inspektorowi, na czele zaś referatu stoi kierownik referatu, podległy naczelnikowi wydziału.

2. Naczelnik wydziału jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania wydziału, kierownik zaś referatu za całokształt prac, wchodzących w zakres działania referatu.

§ 14. Do zakresu czynności głównego inspektoratu należy w szczególności:

a) nadzór nad podległymi organami, koordynowanie oraz nadawanie kierunku działalności ochrony skarbowej w zakresie zapobiegania przestępstwom, prowadzenia wywiadu i dochodzeń,

b) instruowanie podległych organów i szkolenie personelu,

c) dysponowanie sumami, wydzielonymi w budżecie dla ochrony skarbowej,

d) wykonywanie kontroli organów podległych,

e) przeprowadzanie wywiadu i dochodzeń w sprawach wyjątkowego znaczenia.

§ 15. 1. Do zakresu czynności wydziału 1 należą sprawy organizacyjne, osobowe, budżetowe i gospodarcze.

2. Zakres działania wydziału 1 obejmuje nadto sprawy, nie należące do właściwości innych wydziałów. Do składu wydziału 1 wchodzi nadto kancelaria głównego inspektoratu oraz składnica akt i biblioteka.

3. Zakres czynności kancelarii określi regulamin.

§ 16. Do zakresu czynności wydziału 2 należą sprawy, związane z prowadzeniem dochodzeń w zakresie przestępstw, objętych prawem karnym skarbowym, a w szczególności prowadzenie dochodzeń w sprawach wyjątkowego znaczenia, kierowanie dochodzeniami w sprawach większej wagi, nadzór nad dochodzeniami, prowadzonymi przez podległe organa i opracowywanie materiałów sprawozdawczych.

§ 17. Wydział 3 wykonywuje czynności, związane z prowadzeniem dochodzeń w sprawach o przestępstwa dewizowe oraz w sprawach o przestępstwa z zakresu poruczonego.

Do zakresu tych czynności stosuje się odpowiednio przepisy § 16.

§ 18. Do zakresu czynności wydziału 4 należą sprawy wywiadu, dotyczące wszystkich przestępstw, zwalczanych przez ochronę skarbową, zbieranie informacji skarbowo-gospodarczych, organizowanie służby informacyjnej i szkolenie w tej służbie, instruowanie i ustalanie ramowych wytycznych pracy podległych organów w zakresie wykrywania przestępstw, prowadzenie wywiadu w sprawach wyjątkowego znaczenia, kierowanie wywiadem w sprawach większej wagi, nadzór nad wywiadem, prowadzonym przez podległe organa i opracowywanie materiałów sprawozdawczych.

§ 19. Szczegółowy zakres działania poszczególnych wydziałów i ich organizację wewnętrzną, a w szczególności ilość i rodzaje referatów w wydziałach oraz uprawnienia naczelników wydziałów w zakresie ostatecznej aprobaty pism, określa w drodze zarządzenia główny inspektor. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

Rozdział 2.

Okręgowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 20. 1. Właściwość miejscowa okręgowego inspektoratu obejmuje okręg administracyjny izby skarbowej.

2. Siedzibą okręgowego inspektoratu jest miejscowość, będąca siedzibą izby skarbowej.

§ 21. 1. Na czele okręgowego inspektoratu stoi okręgowy inspektor ochrony skarbowej, podległy pod względem osobowym i służbowym głównemu inspektorowi.

2. Okręgowy inspektor jest odpowiedzialny za stan służby i całokształt prac okręgowego inspektoratu i podległych jednostek służbowych.

3. Okręgowy inspektor uzgadnia z dyrektorem izby skarbowej działalność okręgowego inspektoratu, nie wyłączając polityki personalnej.

4. Okręgowy inspektor składa głównemu inspektorowi ochrony skarbowej oraz dyrektorowi izby skarbowej sprawozdania z działalności okręgowego inspektoratu i plany działalności na przyszłość oraz na żądanie udziela wyjaśnień w powyższych sprawach.

§ 22. Jeżeli okręgowy inspektor z jakiegokolwiek powodu nie może pełnić swych obowiązków służbowych, zastępuje go wyznaczony przez niego w porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej jeden z kierowników oddziałów.

§ 23. 1. Okręgowy inspektor jest przełożonym pracowników ochrony skarbowej w powierzonym mu okręgu.

2. Okręgowy inspektor przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe oraz zwalnia podległych mu pracowników w ramach nadanych mu uprawnień.

§ 24. Okręgowy inspektorat składa się z oddziałów. Oddziały dzielą się na referaty.

§ 25. Okręgowy inspektorat obejmuje oddziały:

1) administracyjny,

2) zwalczania przestępstw skarbowych,

3) zwalczania przestępstw dewizowych i innych,

4) spraw specjalnych.

§ 26. 1. Na czele oddziału stoi kierownik oddziału, podległy okręgowemu inspektorowi.

2. Kierownik oddziału jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania oddziału.

§ 27. Do zakresu czynności okręgowego inspektoratu należy:

a) wykonywanie kierownictwa, nadzoru i kontroli nad czynnościami podległych jednostek służbowych,

b) instruowanie podległych organów i szkolenie personelu,

c) opracowywanie projektu preliminarza budżetowego, dysponowanie sumami budżetowymi, przekazanymi okręgowemu inspektorowi, oraz spełnianie związanych z tym czynności rachunkowo-kasowych.

d) przeprowadzanie wywiadu i dochodzeń w sprawach większej wagi.

§ 28. 1. Zakres czynności, należących do poszczególnych oddziałów inspektoratu okręgowego, określa się według zasad, ustalonych dla wydziałów głównego inspektoratu.

Przepisy §§ 15 — 19 stosuje się odpowiednio.

2. Szczegółowy zakres czynności poszczególnych oddziałów w okręgowym inspektoracie i ich organizację wewnętrzną, a w szczególności uprawnienia kierowników oddziałów w zakresie ostatecznej aprobaty pism, określa w drodze zarządzenia główny inspektor. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

Rozdział 3.

Rejonowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 29. Właściwość miejscową rejonowych inspektoratów określi osobne rozporządzenie.

§ 30. 1. Na czele rejonowego inspektoratu stoi rejonowy inspektor ochrony skarbowej, podległy okręgowemu inspektorowi. Jest on przełożonym pracowników ochrony skarbowej powierzonego mu rejonu.

2. Rejonowy inspektor jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania rejonowego inspektoratu.

§ 31. Do zakresu czynności rejonowego inspektoratu należy:

a) zapobieganie przestępstwom, prowadzenie wywiadu i dochodzeń w sprawach, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia,

b) szkolenie personelu rejonowego inspektoratu,

c) załatwianie spraw administracyjnych i gospodarczych rejonowego inspektoratu.

§ 32. Szczegółowy zakres czynności rejonowego inspektoratu i jego organizację wewnętrzną określa główny inspektor.

CZĘŚĆ III.

Przepisy końcowe.

§ 33. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) w części, dotyczącej okręgowych inspektoratów ochrony skarbowej i brygad ochrony skarbowej.

3. Rozporządzenie niniejsze nie ogranicza właściwości ochrony skarbowej, wynikającej z przepisów szczególnych.

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 sierpnia 1947 r. Nr 56, poz. 307).

281

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1947 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru 1947 r.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu krajowego tytoniu, która określa zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy" w myśl obowiązujących przepisów.

§ 2. Do cen ustalonych w taryfie wykupowej wprowadza się następujący dodatek za wydajność:

za dostarczenie Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu z 1 ha powierzchni uprawnej użytecznych liści tytoniowych przy odmianach:

	powyżej
1) Trapezund, Tyk-Kułak, Perustica .	500 kg
2) Hercegowina	600 „
3) Virginia	700 „
4) Havana, Geudetheimer, Puławski Szerokolistny	800 „
5) Kentucky, Machorka	1000 „

otrzymuje plantator 25%-owy dodatek do cen taryfowych od całego dostarczonego surowca, o ile dostarczy surowiec najwyżej w trzech odstawach i w terminach podanych mu przez Polski Monopol Tytoniowy.

§ 3. 1. Taryfa wykupowa obejmuje tylko te liście tytoniowe, które nadają się do produkcji wyrobów tytoniowych.

2. Liście i części liści tytoniowych zanieczyszczone piaskiem, pyłem ziemnym i innymi obcymi domieszkami, niedojrzałe, niedosuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

3. Wiązki liści tytoniowych, w których obok liści użytecznych znajduje się nieużytek, klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

4. Ilość nieużytku tytoniowego ustala się po potrąceniu nadmiaru wilgoci i zanieczyszczeń od ogólnej wagi materiału, uznanego za nieużytek tytoniowy. Normalną wilgotność nieużytku tytoniowego ustala się na 19%.

§ 4. Liście tytoniowe mechanicznie uszkodzone klasyfikuje się w sposób następujący:

1) liście, których blaszka listna została więcej niż w połowie mechanicznie uszkodzona, odbiera się w najniższej klasie odpowiedniej odmiany tytoniu;

2) liście tytoni cygarowych, odpowiadające wymogom klasy pierwszej i drugiej, które z powodu uszkodzeń mechanicznych nie nadają się na pokrywy i zawijacze, odbiera się w klasie trzeciej, o ile uszkodzenie nie przekracza połowy blaszki listnej.

§ 5. Liście tytoniowe uszkodzone przez choroby klasyfikuje się w sposób następujący:

1) liście, których blaszka listna została więcej niż w połowie uszkodzona przez choroby, uznaje się za nieużytek tytoniowy;

2) liście, których blaszka listna została więcej niż o ¼, a mniej niż o połowę uszkodzona przez choroby, odbiera się w najniższej klasie odpowiedniej odmiany tytoniu;

3) liście tytoni cygarowych, odpowiadające wymogom pierwszej i drugiej klasy, których blaszka listna została mniej niż o ⅓ uszkodzona przez choroby, odbiera się w klasie trzeciej.

§ 6. Liście częściowo zepsute przy suszeniu klasyfikuje się tak, jak liście uszkodzone przez choroby.

§ 7. Zawartość wilgoci wpływa następująco na klasyfikację liści tytoniowych:

1) przy odmianach Trapezund, Tyk-Kułak, Perustica, Hercegowina, Virginia, Puławski Szerokolistny, Hawana, Geudetheimer:

a) liście zawierające do 19% wilgoci — klasyfikuje się jako liście normalnie wysuszone;

b) liście zawierające od 19 — 25% wilgoci — klasyfikuje się normalnie z potrąceniem nadmiaru wilgoci od ogólnej wagi liści;

c) liście zawierające od 25 — 30% wilgoci — odbiera się w najniższej klasie odpowiedniej odmiany tytoniu z potrąceniem nadmiaru wilgoci od ogólnej wagi liści;

d) liście zawierające ponad 30% wilgoci uznaje się za nieużytek tytoniowy;

2) przy odmianach Kentucky, Machorka:

a) liście zawierające do 19% wilgoci — klasyfikuje się jako liście normalnie wysuszone;

b) liście zawierające od 19 — 30% wilgoci — klasyfikuje się normalnie z potrąceniem nadmiaru wilgoci od ogólnej wagi liści;

c) liście zawierające od 30 — 35% wilgoci — odbiera się w najniższej klasie odpowiedniej odmiany tytoniu z potrąceniem nadmiaru wilgoci od ogólnej wagi liści;

d) liście zawierające ponad 35% wilgoci — uznaje się za nieużytek tytoniowy.

§ 8. Dostarczone do wykupu liście tytoniowe powinny odpowiadać następującym wymogom:

1) powinny być posortowane według jednakowych odmian tytoniu oraz poszczególnych wymogów klasyfikacyjnych;

2) powinny być powiązane w wiązki w połowie ogonków lub u nasady blaszki listnej (u odmian skrytoogonkowych) sznurkiem lnianym, konopnym, papierowym lub łykiem kukurydzianym. Liście tytoniu Virginia, Kentucky i Puławski Szerokolistny mogą być powiązane liśćmi tych odmian, pod warunkiem użycia do wiązania liści zdrowych i tego samego koloru;

3) wiązki mogą zawierać najwyżej 20 liści.

§ 9. Pominięcie wymogów przewidzianych w § 8 wpływa następująco na klasyfikację liści tytoniowych:

1) wiązki, zawierające liście różnych klas tej samej odmiany, klasyfikuje się według liści najniższej klasy znajdujących się w wiązce;

2) wiązki, zawierające liście różnych odmian tytoniu, odbiera się w cenie liści Machorki klasy drugiej;

3) liście tytoniowe powiązane drutem uznaje się za nieużytek tytoniowy;

4) liście nieprostowane tytoni Trapezund, Tyk-Kułak, Perustica, Harcegowina, Virginia, Hawana, Geudetheimer klasyfikuje się normalnie z potrąceniem 5% od ceny taryfowej;

5) wiązki, zawierające więcej jak 20 liści, klasyfikuje się normalnie i potrąca 5% ceny taryfowej za złe wiązanie.

§ 10. Za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach:

1) według zbiorów, treściwości i kolorów przy odmianach Trapezund, Tyk-Kułak, Perustica, Hercegowina i Virginia w klasach I, II i III;

2) według treściwości, wielkości i koloru przy odmianach Hawana, Geudetheimer w klasach I i II

przyznaje się plantatorom tytoniu 10%-wy dodatek do ceny taryfowej.

§ 11. 1. Za uwędzenie liści tytoniu Kentucky klasy I i II drzewem twardym otrzymuje plantator 10% dodatku do ceny taryfowej.

2. Liście tytoniu Kentucky wędzone węglem uznaje się za nieużytek tytoniowy.

§ 12. 1. Liście odrostowe może plantator wyprodukować tylko za osobnym zezwoleniem.

2. Liście odrostowe dojrzałe i wysuszone odbiera się w najniższej klasie odpowiedniej odmiany tytoniu.

3. Liście odrostowe, wyprodukowane bez zezwolenia lub nie odpowiadające wyżej podanym wymogom, nie uznaje się za surowiec tytoniowy. Liście takie podlegają zniszczeniu.

§ 13. Liście tytoniowe, dostarczone do wykupu z częściami łodyg, odbiera się w najniższej klasie danej odmiany tytoniu z potrąceniem wagi łodyg.

§ 14. 1. Nasiona tytoniowe, dojrzałe, czyste i zdrowe, wyprodukowane na podstawie specjalnego zezwolenia, o energii kiełkowania nie mniejszej niż 40% i o sile kiełkowania nie mniejszej niż 90%, odbiera się według następujących cen za 1 kg nasion:

1) Trapezundu, Tyk-Kułaku, Perusticy, Hercegowiny i innych odmian tytoni orientalnych — 1.200 zł;

2) Puławskiego Szerokolistnego, Hawany, Geudetheimera itp. innych odmian tytoni cygarowych — 1.200 zł;

3) Virginii — 2.000 zł;

4) Kentucky — 1.500 zł;

5) Machorki — 800 zł.

2. Cenę za nasiona tytoniowe dojrzałe, zdrowe, czyste, o energii kiełkowania nie mniejszej niż 40% oraz o sile kiełkowania od 70% do 90%, oblicza się w stosunku do wartości nasion podanych w ust. 1.

3. Nasiona tytoniowe o energii kiełkowania mniejszej niż 40 % oraz o sile kiełkowania mniejszej niż 70% uznaje się za nieużytek.

4. Przez energię kiełkowania bądź siłę kiełkowania należy rozumieć te procentowe ilości nasion, które w jednakowych warunkach będą kiełkowały w ciągu 120 godzin (5 dni) bądź 336 godzin (14 dni).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze stanowi podstawę do wydawania orzeczeń szacunkowych i obliczania należności, przypadających plantatorom od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy“ za tytoń wyprodukowany w okresie kampanii uprawy tytniu w roku 1947 r.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 sierpnia 1947 r.

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Załącznik do § 1 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 9 sierpnia 1947 r. (poz. 308).

TARYFA WYKUPOWA TYTONIU KRAJOWEGO
Trapezund i Tyk-Kułak

Klasa	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość	Wymogi: Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście żółte, pomarańczowo-żółte, cytrynowo-żółte	Treściwe	Prostowane i wiązane w wiązki	600
II	Liście żółto-brunatne, jasno-brunatne, zielonawo-żółte			420
III	Liście brunatne, żółto-zielone	Treściwe małotreściwe		
	Liście żółte, pomarańczowo-żółte, cytrynowo-żółte, jasno brunatne, zielonawo-żółte	Małotreściwe		280
IV	Liście ciemno-brunatne, zielono-brunatne	Treściwe małotreściwe		160
-	Spodaki bez względu na treściwość i kolor			
V	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas I do IV			
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			50

Perustica

Klasa	Wymogi — Kolor	Treściwość	Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście żółte, żółto-brunatne, jasno-brunatne	Treściwe	Prostowane i wiązane w wiązki	600
II	Liście czerwono-brunatne, brunatne, zielonawo żółte			420
III	Liście żółto-zielone	Treściwe małotreściwe		280
	Liście żółte, żółto-brunatne, czerwono-brunatne, zielonawo-żółte	Małotreściwe		
IV	Liście ciemno-brunatne, zielono brunatne	Treściwe małotreściwe		160
V	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			50
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas I do IV			
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			

Hercegowina

Klasa	Wymogi — Kolor	Treściwość	Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście żółte, cytrynowo-żółte	Treściwe	Prostowane i wiązane w wiązki	500
II	Liście zielonawo-żółte, jasno-brunatne, żółto-brunatne			350
III	Liście brunatne, żółto-zielone	Treściwe małotreściwe		240
	Liście żółte, cytrynowo-żółte, zielonawo-żółte, jasno-brunatne	Małotreściwe		
IV	Liście ciemno-brunatne, zielono-brunatne	Treściwe małotreściwe		160
V	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			50
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas I do IV			
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			

Virginia

Klasa	Wymogi — Kolor	Wymogi — Treściwość	Wymogi — Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście żółte, pomarańczowo-żółte, cytrynowo-żółte	Treściwe	Prostowane i wiązane w wiązki	440
II	Liście jasno-brunatne, zielonawo-żółte			300
III	Liście brunatne, żółto-zielone	Treściwe małotreściwe		
	Liście żółte, pomarańczowo-żółte, cytrynowo-żółte, jasno-brunatne, zielonawo-żółte	Małotreściwe		200
IV	Liście ciemno-brunatne, zielonawo-brunatne	Treściwe małotreściwe		140
V	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas I do IV			
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			50

Hawana i Geudetheimer

Klasa	Wymogi — Jakość	Wymogi — Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście brunatne, oliwkowe, delikatne, elastyczne, dobrze żarzące się, jednolicie zabarwione, nieuszkodzone, średniotreściwe, o szerokości nie mniej niż 18 cm	Posortowane według różnic w zabarwieniu, prostowane, wiązane w wiązki	260
II	Liście brunatne, zielonawo-brunatne, delikatne, dobrze żarzące się, niejednolicie zabarwione, nieuszkodzone, mało i średniotreściwe, o szerokości nie mniej niż 18 cm	Prostowane i wiązane w wiązki	190
III	Liście brunatne nie odpowiadające wymogom I i II klasy, liście żółte	Prostowane i wiązane w wiązki	140
IV	Liście ciemno-brunatne, zielono-brunatne, treściwe i małotreściwe		100
V	Spodaki bez względu na kolor i treściwość		
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV		
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		50

Puławski Szerokolistny

Klasa	Wymogi: Jakość	Wymogi: Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście jasno-brunatne, duże i średnie	Sortowane według różnic zabarwienia, prostowane i wiązane w wiązki	200
II	Liście brunatne, duże i średnie		150
III	Liście ciemno-brunatne i zielono-brunatne, treściwe i małotreściwe		
	Liście drobne, poniżej długości 20 cm od nasady blaszki listnej do wierzchołka		100
IV	Spodaki bez względu na kolor i treściwość		
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klasy I, II i III		
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		50

Kentucky

Klasa	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość	Wymogi: Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście jasno-brunatne, czerwono-brunatne, brunatne	Treściwe	Wiązane w wiązki	160
II	Liście ciemno-brunatne, zielono-brunatne	Treściwe małotreściwe		
	Liście jasno-brunatne, czerwono-brunatne, brunatne	Małotreściwe		120
III	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klas wyższych i które nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klasy I i II.			
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			50

Machorka

Klasa	Wymogi	Manipulacja	Cena za 1 kg w złotych
I	Liście duże i średnie	Wiązane w wiązki	130
II	Liście drobne o długości 15 cm od nasady blaszki listnej do wierzchołka		
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość		
	Liście, których ze względu na stan uszkodzeń i dojrzałości nie można zaliczyć do klasy I		
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		50

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 sierpnia 1947 r. Nr 56, poz. 308).

282

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1947 r.

w sprawie wysokości oraz terminu wnoszenia opłat za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 220) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę obliczania opłaty za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych stanowi osiągnięty za miesiąc czerwiec 1947 r. podlegający opodatkowaniu obrót w rozumieniu art. 15 i 16 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) oraz § 95 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58), nie wyłączając obrotu wolnego od podatku obrotowego w myśl przepisów art. 3 ust. 10 dekretu o podatku obrotowym.

2. Dla przedsiębiorstw powstałych po dniu 1 czerwca 1947 r. podstawę obliczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowi ustalony przez właściwy urząd skarbowy lub rewizyjny przypuszczalny przeciętny obrót miesięczny, jaki przedsiębiorstwo osiągnie w ciągu pierwszych 12 miesięcy od założenia.

3. Dla podatników opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu podstawę obliczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowi stawka dzienna zryczałtowanego podatku obrotowego.

§ 2. 1. Opłaty za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych pobiera się w stosunku procentowym od podstawy obliczenia, określonej w § 1 niniejszego rozporządzenia, w wysokości następującej:

Od obrotów osiągniętych przez	w miejscowościach				
	gminy wiejskie	miasta do 50 tys. mieszkańców	miasta ponad 50 tys. mieszkańców	Warszawa, Łódź, Poznań, Katowice, Kraków	Województwo olsztyńskie, województwo szczecińskie, powiaty ełkski, gołdapski i olecki województwa białostockiego, powiaty lemborski, malborski, elbląck., kwidzyński, sztumski województwa gdańskiego, powiaty babimojski, gorzowski, gubiński, krośnieński, międzyrzecki, pilski, rzepiński, skwierzyński, strzelecki, sulęciński, świebodziński, wschowski, zielonogórski województwa poznańskiego.
1. przedsiębiorstwa komisowe i pośredników.	20%	20%	22%	24%	12%
2. przedsiębiorstwa handlu towarowego, dokonujące wyłącznie świadczeń rzeczy:					
a) prowadzące wyłącznie sprzedaż hurtową (wykazujące wszystkich odbiorców) . . .	4%	4%	5%	5,5%	2%
b) inne przedsiębiorstwa handlu towarowego	7%	8%	9%	10%	3%
3. wszystkie inne przedsiębiorstwa handlowe i usługowe oraz osoby wykonujące zawodowo wszystkie inne czynności handlowe . . .	11%	12%	13%	14%	6%

2. Od osób opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu opłaty za zezwolenia pobiera się w wysokości 10-krotnej stawki dziennej, jeżeli stawka dzienna nie przekracza 100 zł, a w wysokości 50-krotnej stawki dziennej we wszystkich innych przypadkach.

§ 3. 1. Opłaty za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych wnosić należy, jeżeli podstawę wymiaru stanowi obrót osiągnięty w czerwcu 1947 r., do urzędu skarbowego lub rewizyjnego właściwego do pobierania zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc czerwiec 1947 r.

W innych przypadkach opłaty należy wnosić do urzędu skarbowego (rewizyjnego) właściwego do wymiaru podatku obrotowego. Opłaty za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy wnieść najpóźniej do dnia 15 listopada 1947 r.

2. Jeżeli władza podatkowa wydaje w odniesieniu do zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc czerwiec 1947 r. decyzję w trybie art. 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174), ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych ma obowiązek uiszczenia dodatkowej opłaty za zezwolenie w wysokości równej różnicy między opłatą wniesioną przy składaniu podania a tą jaka się należy od obrotu przyjętego przez władzę podatkową dla ustalenia zaliczki.

3. Dodatkowa opłata powinna być uiszczona najpóźniej w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania przez ubiegającego się o zezwolenie ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 2.

4. W przypadku wymienionym w ust. 2 władza podatkowa obowiązana jest z urzędu zawiadomić bezzwłocznie o ostatecznej decyzji władzę przemysłową, właściwą do udzielenia zezwolenia. Władza podatkowa ma również obowiązek bezzwłocznego zawiadomienia właściwej władzy przemysłowej o nieuiszczeniu przez zobowiązanego dodatkowej opłaty, o której mowa w ust. 3.

5. Przepisy ust. 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach, gdy podstawa obliczenia opłaty ustalona została w sposób przewidziany w § 1 ust. 2, a rzeczywiście osiągnięty w ciągu pierwszych 12 miesięcy od założenia przeciętny obrót miesięczny okazał się wyższy lub niższy od ustalonego przez urząd skarbowy jako podstawa wymiaru opłaty za zezwolenie.

§ 4. 1. Przyjmując wpłatę, urząd skarbowy (rewizyjny) wydaje w przypadku przewidzianym w § 1 ust. 1 zaświadczenie według załączonego wzoru (Nr 1/OZ lub Nr 2/OZ), stwierdzające wysokość obrotu, rodzaj obrotu, osiągniętego przez wpłacającego w miesiącu czerwcu 1947 r., stawkę podatku obrotowego oraz wysokość pobranej opłaty za zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

2. W przypadkach przewidzianych w § 1 ust. 2 i 3 urząd skarbowy (rewizyjny) stwierdza, że ubiegający się o zezwolenie nie figurował na liście podatników podatku obrotowego za miesiąc maj 1947 r. lub, że opłacał podatek obrotowy tylko w formie ryczałtu, a ponadto wysokość przypuszczalnego miesięcznego obrotu i rodzaj obrotu bądź wysokość stawki dziennej zryczałtowanego podatku obrotowego oraz wysokość pobranej opłaty za zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

3. Podanie o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych, do którego nie dołączono zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego (rewizyjnego), o którym mowa w ust. 1 i 2, stwierdzającego uiszczenie opłaty za zezwolenie, podlega zwrotowi ubiegającemu się o zezwolenie i uważa się za nie wniesione.

§ 5. 1. Minister Przemysłu i Handlu może na indywidualne podanie w przypadkach wyjątkowych przyznać ulgi w opłacie należnej za zezwolenia, w wysokości nie przekraczającej jednak 50% opłaty należnej w myśl przepisów § 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Podanie o przyznanie ulgi należy wnieść do izby przemysłowo-handlowej, która przekazuje je wraz z wnioskami Ministrowi Przemysłu i Handlu. Do podania należy załączyć zaświadczenie urzędu skarbowego (rewizyjnego) stwierdzające, że zeznany w deklaracjach na zaliczki podatku obrotowego za miesiąc styczeń — maj 1947 r. obrót został uznany przez urząd skarbowy (rewizyjny) za rzeczywisty, wobec czego nie miały miejsca domiary zaliczek w trybie art. 126 dekretu o postępowaniu podatkowym.

3. Wniesienie podania o ulgę nie zwalnia ubiegającego się o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych od uiszczenia pełnej opłaty, należnej w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia. W razie przyznania ulgi odpowiednia część opłaty zostanie ubiegającemu się o zezwolenie zwrócona.

4. Ulgi winny być przyznane w pierwszym rzędzie przedsiębiorstwom, które posiadają siedzibę na Ziemiach Odzyskanych.

§ 6. Zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych nie podlegają opłacie skarbowej z mocy przepisu dodatkowego Nr 14 lit. a) Cz. II Tabeli opłat skarbowych, stanowiącej załącznik do dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107).

§ 7. Do dnia 15-go każdego miesiąca urzędy skarbowe (rewizyjne) przekazują 3% wniesionych w poprzednim miesiącu kalendarzowym opłat właściwym terytorialnie izbom przemysłowo-handlowym na pokrycie kosztów manipulacyjnych, związanych z wydawaniem zezwoleń. Izby przemysłowo-handlowe przekazują $^{2}/_{3}$ części powyższej kwoty Naczelnej Radzie Zrzeszeń Kupieckich, celem podziału między zrzeszenia powiatowe i wojewódzkie.

§ 8. W przypadku odmownego załatwienia podania o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych wniesione opłaty podlegają zwrotowi po potrąceniu 5% tytułem kosztów manipulacyjnych. Z potrąconej sumy 3% przypada izbom przemysłowo-handlowym (§ 7), a 2% przeznacza się na pokrycie kosztów manipulacyjnych władz przemysłowych.

§ 9. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach zbycia lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa, zmiany lub rozszerzenia jego przedmiotu z tym, że za podstawę obliczenia opłaty przyjmuje się w razie nabycia lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa przeciętny obrót miesięczny osiągnięty przez przedsiębiorstwo w ostatnich trzech miesiącach przed wydaniem zezwolenia, a w razie zmiany lub rozszerzenia przedmiotu przedsiębiorstwa przypuszczalne zwiększenie się miesięcznego obrotu ustalone w sposób przewidziany w § 1 ust. 2.

§ 10. Wnoszone opłaty za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw i zawodowe wykonywanie czynności handlowych urzędy skarbowe (rewizyjne) zarachowują na dochód budżetu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozp. Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 22 sierpnia 1947 r. (poz 312).

. . . . Urząd Skarbowy (Rewizyjny)
Nr . . . .
Nr ew. pod. . . .

. . . . . . dnia . . . 1947 r.

ZAŚWIADCZENIE

Urząd Skarbowy (Rewizyjny) w . . . . zaświadcza, że ob . . . . *) prowadzący przedsiębiorstwo *) — wykonujący czynności handlowe . . . . w . . . . osiągnął w miesiącu czerwcu 1947 r. obrót w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt . . . rozporządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 22 sierpnia 1947 r. w sprawie wysokości oraz terminu wnoszenia opłat za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 312) w kwocie zł . . . . (słownie złotych . . . .), który został opodatkowany podatkiem obrotowym według stawki . . . . . . %.

Zaświadczenie niniejsze wydaje się celem przedłożenia . . . . , ... w związku z podaniem o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

*) niepotrzebne skreślić.

Naczelnik Urzędu

Adnotacja Działu Rachunkowo-Kasowego.
Opłatę za zezwolenie pobrano
w kwocie zł . . . . . . (słownie):
złotych . . . .
poz. . . . . Dz. Kas.
(Datownik Kasy Urzędu)

(pieczęć urzędowa)

Likwidator

Wzór Nr 1/OZ do § 5 ust. 1.

. . . Urząd Skarbowy (Rewizyjny)
Nr . . . . . .
Nr ew. pod. . . . . .

. . . . . . dnia . . . . 1947 r.

ZAŚWIADCZENIE

Urząd Skarbowy (Rewizyjny) w . . . . stwierdza, że ob. . . . . *) nie figurował na liście podatników podatku obrotowego za miesiąc maj 1947 r. *), opłacał w czerwcu 1947 r. podatek obrotowy tylko w formie ryczałtu w kwocie . . . . . . dziennie.

Według oceny Urzędu Skarbowego przypuszczalny przeciętny obrót miesięczny, jaki przedsiębiorstwo ob. . . . . osiągnie w ciągu pierwszych 12 miesięcy od założenia będzie wynosił . . . . . (słownie . . . . zł) i podlega opodatkowaniu według stawki . . . . % od obrotu na podstawie art. . . . . dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23).

Świadczenia ob. . . . . podlegają podatkowi obrotowemu w formie ryczałtu w wysokości . . . .

Zaświadczenie niniejsze wydaje się celem przedłożenia . . . . w związku z podaniem o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

*) niepotrzebne skreślić.

Naczelnik Urzędu

(pieczęć urzędowa)

Adnotacja Działu Rachunkowo-Kasowego.
Opłatę za zezwolenie pobrano
w kwocie . . . . . . (słownie):
złotych . . . .
poz. . . . . Dz. Kas
(Datownik Kasy Urzędu)

Likwidator

Wzór Nr 2/OZ do § 5 ust. 2 i 3.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 września 1947 r. Nr 57, poz. 312).

283

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 sierpnia 1947 r.

o sprostowaniu błędu w załączniku do obwieszczenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 lutego 1947 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) w załączniku do obwieszczenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 lutego 1947 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 121) prostuje się następujący błąd:

W tytule załącznika po wyrazie „Dekret" zamiast „z dnia 23 listopada 1945 r." powinno być „z dnia 13 listopada 1945 r.".

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 sierpnia 1947 r. Nr 56, poz. 309).

284

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lipca 1947 r.

w sprawie pozbawienia koncesji i likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych.

Rada Ministrów uchwala:

Na zasadzie art. 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) w brzmieniu dekretu z dnia 18 grudnia 1945 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 10), następujące przedsiębiorstwa bankowe pozbawione zostają koncesji i wprowadzone w stan likwidacji:

1) Dom Bankowy Hieronim Schiff Spadkob. w Łodzi,
2) „ „ A. Holzer w Krakowie,
3) „ „ Józef Skowronek i S-ka w Warszawie,
4) „ „ D. M. Szereszewski w Warszawie,
5) „ „ Józef Hirszberg w Łodzi,
6) „ „ S. Kassman w Łodzi,
7) „ „ Najda Bracia, Winter i Weiss w Łodzi,
8) „ „ Cianciara i Wojciechowski w Łodzi,
9) „ „ Taub Bracia w Łodzi,
10) „ „ Daniel Rosenberg w Kielcach,
11) „ „ Tylicki Romuald w Białymstoku,
12) „ „ Wohlman Jakub w Przemyślu,
13) „ „ Sz. Birman i J. Sztybel w Katowicach,
14) „ „ A. Ripper i S-ka w Krakowie,
15) „ „ Michał Morajne w Lublinie,
16) „ „ Akst Henryk Spadkob. w Warszawie,
17) „ „ Grüs Józef w Warszawie,
18) Dom Bankowy Wacław Klepczyński w Warszawie,
19) „ „ Natan Morgenstern w Warszawie,
20) „ „ Targownik i Syn w Warszawie,
21) „ „ Wincenty Wolański w Warszawie,
22) „ „ Zjednoczonych Bankowców Antoni Pawlikowski i S-ka w Warszawie,
23) „ „ i Kantor Wymiany H. Miereszewski i S-ka Sp. z o. o. w Krakowie,
24) Kantor Wymiany Samuel Weinberg w Łodzi,
25) „ „ J. Weksler w Częstochowie,
26) „ „ Krieger i Reich w Jarosławiu,
27) „ „ Tomaszewski Józef w Krakowie,
28) „ „ Henryk Szperling w Krakowie,
29) „ „ Stefan Andrunas w Lublinie,
30) „ „ J. Wolanow w Warszawie,
31) „ „ Adelberg Julian w Warszawie,
32) „ „ I. M. Centnerszwer w Warszawie,
33) „ „ Julian Dzierżanowski w Warszawie,
34) „ „ S. B. Gelbfisz w Warszawie,
35) „ „ B. Heilsberg w Warszawie,
36) „ „ Ludwik Kobryner w Warszawie,
37) „ „ Langer Julian w Warszawie,
38) „ „ Sander i Weiss w Warszawie,
39) „ „ Bracia A. i M. Skowronek w W-wie,
40) „ „ Thime, Greulich, Ścigalski w W-wie,
41) „ „ Henryk Totenberg w Warszawie,
42) „ „ A. Wegmajster w Warszawie,
43) „ „ E. Blitz w Krakowie,

44) Kantor wymiany I. et M. Grajower w Krakowie,
45) „ „ Gustaw Weinkiper w Warszawie,
46) „ „ Markus Wajselfisz Spadkobiercy w Radomiu,
47) „ „ Władysław Kaftal w Katowicach.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 18 sierpnia 1947 r. Nr 109, poz. 714).

285

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1947 r.

o ustaleniu wykazu spółdzielni kredytowych uprawnionych do prowadzenia rachunków bieżących w obrocie bezgotówkowym.

Na podstawie art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) zarządzam co następuje:

§ 1. Spośród spółdzielni kredytowych określonych w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) uprawnione są do prowadzenia rachunków bieżących dla uczestników obrotu bezgotówkowego tylko spółdzielnie kredytowe niżej wymienione:

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba
	Województwo Białostockie	
1.	Bank spółdzielczy w Łomży	Łomża
2.	„ „ w Siemiatyczach	Siemiatycze
3.	„ „ w Bielsku Podl.	Bielsk Podlaski
4.	„ „ w Wys. Mazow.	Wysokie Mazowieckie
5.	„ „ w Grajewie	Grajewo
6.	Spółdzielczy Bank Udziałowy w Suwałkach	Suwałki
	Województwo Gdańskie	
7.	Bank Ludowy w Gdyni	Gdynia
8.	„ Rybaków Morskich w Gdyni	„
9.	„ Ludowy w Gdańsku Wrzeszczu	Gdańsk-Wrzeszcz
10.	„ „ w Oliwie	Oliwa
11.	„ „ w Sopocie	Sopot
12.	„ „ w Elblągu	Elbląg
13.	„ „ w Pucku	Puck
14.	„ „ w Nowym Stawie	Nowy Staw
15.	„ „ w Kartuzach	Kartuzy
16.	„ „ w Kościerzynie	Kościerzyna
17.	Bank Ludowy w Skarszewach	Skarszewy
18.	„ „ w Kwidzyniu	Kwidzyń
19.	„ „ w Lęborku	Lębork
20.	Spółdzielnia Oszczędnościowo-Poż. Banku Powszechnego w Malborku	Malbork
21.	Bank Ludowy w Sztumie	Sztum
22.	„ „ „ Tczewie	Tczew
23.	„ „ „ Pelplinie	Pelplin pow. Tczew
24.	„ „ „ Gniewie	Gniew
	Województwo Kieleckie	
25.	Spółdzielczy Bank Ludowy	Częstochowa
26.	Bank Spółdzielczy	Kłobuck
27.	„ „	Iłża
28.	Kasa Spółdzielcza	Sienno
29.	„ Stefczyka	Jędrzejów
30.	Bank Spółdzielczy	Bodzentyn
31.	„ „	Kielce
32.	„ „	Suchedniów
33.	„ „	Kozienice
34.	Bank Ludowy	Zwoleń
35.	„ Spółdzielczy Przem. Roln.	Ostrowiec
36.	„ Sp-czy im. Dr Stefczyka	Kazimierza Wielka
37.	Kasa Stefczyka	Białobrzegi
38.	Bank Spółdzielczy	Radom
39.	Kasa Poż. Oszczędn. Z. N. P.	„
40.	Sp-czy Bank Powszechny	Klimontów
41.	B-k Sp-czy Ziemi Sandomier.	Sandomierz
42.	Sp-czy Bank Ludowy	Staszów
43.	Bank Spółdzielczy	Chmielnik
44.	Bank Spółdzielczy Ludowy	Szczekociny
	Województwo Krakowskie	
45.	Bank Spółdzielczy	Biała pow. Biała
46.	„ „	Kęty pow. Biała
47.	„ „	Oświęcim pow. Biała
48.	„ „ im. Dr Stefczyka	Bochnia pow. Bochnia
49.	„ „	Niepołomice pow. Bochnia

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba
50.	Bank Spółdzielczy	Wiśnicz Nowy pow. Bochnia
51.	„ „	Brzesko pow. Brzesko
52.	„ „	Chrzanów pow. Chrzanów
53.	„ „	Jaworzno pow. Chrzanów
54.	„ „	Krzeszowice pow. Chrzanów
55.	„ „	Dąbrowa k. Tarnowa pow. Dąbrowa
56.	„ „	Kraków na Podgórzu pow. Kraków — miasto
57.	B-k Sp-czy Chałup. i Rzem.	Kraków pow. Kraków — miasto
58	„ Spółdzielczy	Wieliczka pow. Kraków — miasto
59.	„ „	Limanowa pow. Limanowa
60.	„ „ im. Dr Stefczyka	Mszana Dolna pow. Limanowa
61.	„ „	Miechów pow. Miechów
62.	„ „ Ziemi Proszowskiej	Proszowice pow. Miechów
63.	„ „ im. Dr Stefczyka	Słomniki pow. Miechów
64.	„ „	Jordanów pow. Myślenice
65.	„ „ „	Myślenice pow. Myślenice
66.	„ „ im. Dr Stefczyka	Grybów pow. Nowy Sącz
67.	„ „	Krynica Zdrój pow. Nowy Sącz
68.	„ „	Nowy Sącz pow. Nowy Sącz
69.	„ „	Stary Sącz pow. Nowy Sącz
70.	„ „	Czarny Dunajec pow. Nowy Targ
71.	„ „	Krościenko n/Dun. pow. Nowy Targ
72.	Związkowy Bank Spółdzielczy	Nowy Targ
73.	Bank Spółdzielczy	Zakopane
74.	„ „	Olkusz pow. Olkusz
75.	„ „ im. Dr Stefczyka	Wolbrom pow. Olkusz
76.	„ „	Tarnów pow. Tarnów
77.	„ „ im. Dr Stefczyka	Tuchów pow. Tarnów
78.	„ „	Andrychów pow. Wadowice
79.	„ „	Kalwaria Zebrzydowska pow. Wadowice
80.	„ „	Maków Podhal. pow. Wadowice
81.	„ „	Wadowice pow. Wadowice
82.	„ „	Zator pow. Wadowice
83.	Bank Spółdzielczy	Milówka pow. Żywiec
84.	„ „	Sucha k/Żywca pow. Żywiec
85.	„ „	Żywiec pow. Żywiec

Województwo Lubelskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba
86.	Bank Spółdzielczy	Biała Podl. pow. Biała Podl.
87.	Kasa Spółdzielcza	Terespol n/B. pow. Biała Podl.
88.	„ „	Frampol pow. Biłgoraj
89.	Bank Ludowy	Siedliszcze pow. Chełm
90.	Kasa Stefczyka	Rejowiec pow. Chełm
91.	Bank Spółdzielczy	Janów Lubelski pow. Kraśnik
92.	Kasa Sp-cza im. Stefczyka	Kraśnik pow. Kraśnik
93.	Kasa Stefczyka	Modliborzyce pow. Kraśnik
94.	„ Spółdzielcza	Żółkiewka pow. Krasnystaw
95.	„ Stefczyka	Wysokie pow. Krasnystaw
96.	„ „	Turobin pow. Krasnystaw
97.	„ Spółdzielcza	Bełżyce pow. Lublin
98.	Sp. Bank Ludowy	Bychawa pow. Lublin
99.	Kasa Przem. i Rol. Lub.	Lublin pow. Lublin
100.	Bank Spółdzielczy	Lubartów pow. Lubartów
101.	Kasa Stefczyka	Łęczna pow. Lubartów
102.	Bank Ludowy	Łuków pow. Łuków
103.	Kasa Stefczyka	Stoczek Łukow. pow. Łuków
104.	Kasa Spółdzielcza	Kock pow. Łuków
105.	Zjednocz. Bank Spółdzielczy	Opole Lub. pow. Puławy
106.	Puławska Spółdz. Kredytowa	Puławy pow. Puławy
107.	Chrześc. Kasa Spółdzielcza	Kazimierz Dolny pow. Puławy
108.	Kasa Spółdzielcza	Nałęczów pow. Puławy
109.	Kasa Stefczyka	Wąwolnica pow. Puławy
110.	„ „	Komarówka Podl. pow. Radzyń Podl.
111.	Bank Spółdzielczy	Międzyrzec Podl. pow. Radzyń Podl.
112	„ „	Radzyń Podlaski pow. Radzyń Podl.
113.	Bank Ludowy	Siedlce pow. Siedlce
114.	Kasa Spółdzielcza	Parczew pow. Włodawa
115.	Centralna Kasa Spółdz.	Zamość pow. Zamość

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:

Województwo Łódzkie

116.	Bank Ludowy	Końskie
117.	Bank Spółdz. „Wspólna Praca"	Kutno
118.	Bank Spółdzielczy	Żychlin
119.	„ „	Ozorków
120.	Bank Ludowy	Głowno
121.	Bank Spółdz. Ziemi Łowickiej	Łowicz
122.	Bank Spółdzielczy	Łask
123.	Kasa Stefczyka	Zelów pow. Łask
124.	Łódzka Spółdz. Kredytowa	Łódź
125.	Bank Ludowy	Pabianice
126.	Pow. Bank Spółdzielczy	Piotrków Trybunalski
127.	„ „ „	Radomsko
128.	Kasa Stefczyka	Nowe Miasto n/Pilicą
129.	Bank Spółdzielczy	Skierniewice
130.	Bank Ludowy	Warta

Województwo Olsztyńskie

131.	Bank Ludowy	Olsztyn
132.	„ „	Szczytno
133.	„ „	Mrągowo
134.	„ „	Giżycko
135.	„ „	Reszel
136.	„ „	Ostróda
137.	„ „	Lidzbark Warm.
138.	„ „	Bartoszyce
139.	„ „	Biskupiec
140.	„ „	Braniewo
141.	„ „	Barczewo pow. Olsztyn
142.	„ „	Morąg

Województwo Pomorskie

143.	Zjednoczony B-k Spółdzielczy	Brodnica
144.	Bank Spółdzielczy	Bydgoszcz
145.	Bank Ludowy	Koronowo
146.	„ „	Chełmno
147.	„ „	Inowrocław
148.	„ „	Kruszwica
149.	„ „	Lubawa
150.	„ „	Nowe Miasto Lub.
151.	Pow. Bank Spółdzielczy	Lipno
152.	Bank Spółdzielczy	Rypin
153.	„ „	Ciechocinek
154.	„ Ludowy	Więcbork pow. Sępolno
155.	„ „	Świecie pow. Świecie
156.	„ „	Chełmża pow. Toruń
157.	„ „	Tuchola pow. Toruń
158.	„ „	Śliwice pow. Tuchola
159.	„ „	Lubiewo pow. Tuchola
160.	„ „	Łobżenica pow. Wyrzysk.
161.	„ Spółdzielczy	Toruń pow. Toruń
162.	„ „	Włocławek pow. Włocławek
163.	Bank Ludowy	Chodecz pow. Włocławek
164.	„ Kredytowy	Nakło pow. Wyrzysk

Województwo Poznańskie

165.	Bank Ludowy	Bojanowo pow. Rawicz
166.	„ „	Borek pow. Gostyń
167.	„ „	Buk pow. Nowy Tomyśl
168.	„ „	Czarnków pow. Czarnków
169.	„ „	Czempin pow. Kościan
170.	„ „	Dobrzyca pow. Krotoszyn
171.	Bank Kredytowy Spółdzielczy	Gniezno pow. Gniezno
172	„ Poż. Spółdzielczy	Gniezno pow. Gniezno
173.	Bank Ludowy	Gołacz pow. Wągrowiec
174.	„ Poż. Spółdzielczy	Gostyń pow. Gostyń
175.	„ Ludowy	Grodzisk pow. Nowy Tomyśl
176.	„ „	Janowiec pow. Żnin
177.	„ „	Jarocin pow. Jarocin
178.	„ „	Jutrosin pow. Rawicz
179.	„ „	Kępno pow. Kępno
180.	„ „	Kobylin pow. Krotoszyn
181.	„ „	Konin pow. Konin
182	„ „	Kórnik pow. Śrem
183.	„ „	Kościan pow. Kościan
184.	Kasa Oszczędności	Kostrzyń pow. Środa
185.	Spółdzielczy Bank Koźmiński	Koźmin pow. Krotoszyn
186.	„ „ Włościański	Krobia pow. Gostyń
187.	Bank Ludowy	Krotoszyn pow. Krotoszyn
188.	„ „	Międzychód pow. Międzychód
189	„ „	Międzyrzec pow. Międzyrzec
190.	„ „	Miłosław pow. Września
191.	„ „	Mogilno pow. Mogilno
192.	„ „	Oborniki pow. Oborniki
193.	Kasa Pożyczkowa	Ostrów pow. Ostrów
194.	Bank Ludowy	Ostrzeszów pow. Kępno
195.	„ „	Pakość pow. Mogilno
196.	Spółdz. Bank. Pożyczkowy	Pleszew pow. Jarocin
197.	Bank Ludowy	Poznań pow. Poznań
198.	„ Poż. Spółdzielczy	Poznań pow. Poznań
199.	„ Ludowy	Rawicz pow. Rawicz
200.	„ „	Skalmierzyce pow. Ostrów
201.	Kasa Stefczyka	Sompolno pow. Koło

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
202.	Bank Ludowy	Strzałkowo pow. Września
203.	" "	Strzelno pow. Mogilno
204.	" "	Szamotuły pow. Szamotuły
205.	" "	Śmigiel pow. Kościan
206.	" "	Śrem pow. Śrem
207.	" "	Środa pow. Środa
208	" "	Trzemeszno pow. Mogilno
209	" "	Wągrowiec pow. Wągrowiec
210.	" "	Wieleń pow. Czarnków
211	" "	Witkowo pow. Gniezno
212	" "	Wolsztyn pow. Wolsztyn
213.	" "	Wronki pow. Szamotuły
214.	Spółdz. Bank Pożyczkowy	Września pow. Września
215.	Bank Spółdzielczy	Zagórów pow. Konin
216.	" Ludowy	Zaniemyśl pow. Środa
217.	" "	Żerków pow. Jarocin
218.	" "	Żnin pow. Żnin
219.	Spółdz. Bank Kredytowy	Żnin pow. Żnin

Województwo Rzeszowskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
220.	Bank Spółdzielczy	Brzozów
221.	" "	Dynów
222.	" "	Dębica
223.	" "	Gorlice
224.	" "	Jarosław
225.	" "	Jasło
226.	" "	Brzostek
227.	" "	Żmigród Nowy
228.	" "	Krosno
229.	" "	Frysztak
230.	Spółdzielczy Bank Udziałowy	Dukla
231.	Bank Spółdzielczy	Leżajsk
232.	Pow. Bank Spółdzielczy	Łańcut
233.	Bank Spółdzielczy	Mielec
234.	" "	Rudnik n/Sanem
235.	" "	Nisko
236.	" "	Przeworsk
237.	Sp. Bank Mieszczański	Przemyśl
238.	Bank Spółdzielczy	Rzeszów
239.	" "	Strzyżów
240.	" "	Tyczyn
241.	" "	Głogów
242.	" "	Rymanów
243.	" "	Baranów Sandomier.
244.	" "	Tarnobrzeg

Województwo Śląskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
245.	Bank Udziałowy Spółdzielczy	Dąbrowa Górnicza
246.	Spółdz. Bank Rzemieślniczy	Sosnowiec
247.	Bank Ludowy	Wisła
248.	" Spółdzielczy	Katowice
249.	" Ludowy	Chorzów-Batory
250.	" "	Chorzów
251.	Tow. Oszcz. i Zalicz. B-k Sp.	Cieszyn
252.	Bank Ludowy	Lubliniec
253.	" "	Rybnik
254.	" Spółdzielczy	Żory pow. Rybnik
255.	Polski Bank Ludowy	Wodzisław
256.	Bank Ludowy	Piekary Śląskie pow. Tarnowskie Góry
257.	" Spółdzielczy	Tarnowskie Góry
258.	" "	Wołczyn pow. Kluczbork
259.	" Ludowy	Oleśno Śl.

Województwo Szczecińskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
260.	Powiatowy Bank Spółdzielczy	Białogard pow. Białogard
261.	Bank Spółdzielczy	Człuchów pow. Człuchów
262.	Bank Ludowy	Darłowo pow. Sławno
263.	Kołobrzeski Bank Ludowy	Karlino pow. Kołobrzeg
264.	Bank Ludowy	Koszalin pow. Koszalin
265.	" "	Sławno pow. Sławno
266.	" "	Słupsk pow. Słupsk
267.	Bank Spółdzielczy	Szczecin pow. Szczecin
268.	Bank Ludowy	Miastko pow. Miastko
269.	" "	Złotów pow. Złotów

Województwo Warszawskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
270.	Bank Sp-czy Farmaceutów	Warszawa
271.	" " Ogrodniczy	Warszawa
272.	Sp. Bank Kupiec. i Drob. Przem.	Warszawa
273.	Bank dla Produktyw. Żydów	Warszawa
274.	Spółdz. Bank Techniczny	Warszawa
275.	Spółdzielczy Bank Pracy	Warszawa
276.	Bank Spółdz. Rzemieślników	Warszawa
277.	Kasa Kredytowa Rolnicza	Warszawa
278.	Kasa Spółdzielcza	Sochaczew
279.	Bank Spółdzielczy	Błonie
280.	" "	Grodzisk
281.	B-k Sp. „Wzajemny Kredyt"	Żyrardów
282.	Bank Spółdzielczy	Grójec
283.	" "	Góra Kalwaria
284.	" "	Warka
285.	" "	Garwolin
286.	Kasa Spółdzielcza	Żelechów
287.	Bank Spółdzielczy	Rembertów
288.	" "	Mińsk
289.	Kasa Stefczyka	Dobre

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
290.	Kasa Stefczyka	Nasielsk
291.	Bank Spółdzielczy	Wyszków
292.	" "	Pułtusk
293.	" "	Płońsk
294.	Bank Ludowy Spółdz.	Płock
295.	Bank Ludowy	Działdowo
296.	Kasa Stefczyka	Węgrów
297.	" "	Sokołów Podl.
298.	Bank Ludowy	Ostrów Mazow.
299.	Bank Spółdzielczy	Maków Mazow.
300.	" "	Przasnysz

Województwo Wrocławskie

L. p.	Nazwa spółdzielni	Siedziba:
301.	Powszechny Bank Spółdzielczy	Jawor
302.	Pow. B-k Sp. im. Dr Stefczyka	Kłodzko
303.	Bank Spółdzielczy	Bystrzyca
304.	Powsz. Bank Spółdzielczy	Oława
305.	Dolnośl. Sp. B-k Ogrodniczy	Wrocław

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu:
E. Drożniak
Podsekretarz Stanu

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 18 sierpnia 1947 r. Nr 109, poz. 718).

286

INSTRUKCJA Nr 1

Ministra Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88).

Celem przeprowadzenia w jednolity sposób rejestracji przewidzianej dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88) wszystkie placówki rejestracyjne zarówno w kraju, jak i zagranicą obowiązane są przestrzegać następujących zasad:

I. Wykładnia przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r.

Art. 1.

Podstawę do rejestracji stanowią: 1) oryginały dokumentów na okaziciela (listy zastawne, obligacje, świadectwa tymczasowe, akcje itd.) lub ich duplikaty, 2) prawomocne postanowienia sądów polskich o umorzeniu dokumentów na okaziciela oraz 3) zaświadczenia, wydane przez instytucje kredytowe, urzędy i osoby prawne wymienione w ust. 1 art. 2, jeżeli dotyczą dokumentów utraconych w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 17 grudnia 1945 r. i jeżeli dokumenty te znajdowały się w chwili ich utraty w posiadaniu lub dzierżeniu tych instytucji, urzędów lub osób prawnych.

Oryginały dokumentów podlegają rejestracji, o ile były emitowane przed dniem 1 września 1939 r., a więc miarodajna jest tutaj data emisji, a nie data puszczenia ich w obieg. Duplikaty takich dokumentów podlegają natomiast rejestracji, o ile były wydane przed dniem 4 czerwca 1947 r. Duplikaty wydane po 4 czerwca 1947 r. zgodnie z art. 16 zastępują dokument na okaziciela ze wzmianką o rejestracji.

Postanowienia prawomocne sądów o umorzeniu stanowią podstawę do rejestracji tylko wtedy, jeżeli były wydane przed dniem 4 czerwca 1947 r.

Zawinkulowane papiery procentowe na okaziciela podlegają również rejestracji.

Na wystawcach ciąży obowiązek powiadomienia polskich urzędów konsularnych, jakie dokumenty, emitowane przed dniem 1 września 1939 r. były już w tym dniu przedawnione.

Podstawę do rejestracji stanowią również postanowienia prawomocne sądów o umorzeniu, wydane w czasie od 1 września 1939 r. przez sądy polskie na terenie t. zw. Generalnego Gubernatorstwa.

Art. 2.

Zaświadczenia mogą być wydane tylko przez polskie: instytucje kredytowe, związki samorządu terytorialnego i gospodarczego, zakłady ubezpieczeń społecznych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, urzędy i osoby prawne prawa publicznego.

Instytucje, urzędy i osoby prawne, wymienione w ust. 1 art. 2, mogą wydawać zaświadczenia tylko na podstawie zachowanych ksiąg depozytowych lub innych pism depozytariusza, z których wynika niezbicie, że odnośne dokumenty znajdowały się w chwili ich utraty w posiadaniu lub dzierżeniu wystawiającej zaświadczenie instytucji. Wystawca może dokonać rejestracji na podstawie wystawionego przez siebie za-

świadczenia, o ile odnośne dokumenty w chwili ich utraty znajdowały się u niego jako właściciela lub depozytariusza.

Art. 3 i 4.

Obowiązek rejestracji dokumentów na okaziciela, objętych dekretem, tak oryginalnych (również duplikatów) jako też na podstawie zaświadczeń, przewidzianych w art. 2 dekretu, oraz na podstawie postanowień sądu o umorzeniu — ciąży na wszystkich dzierżycielach dokumentów z jakichkolwiek bądź tytułów, a mianowicie: depozytów, zastawów, kaucyj, wadiów itp.

Rejestracji dokonywa wystawca dokumentu na okaziciela (instytucja, która papier emitowała). Rejestrację przeprowadza się w faktycznej w dniu 4 czerwca 1947 r. siedzibie centralnego zakładu instytucji bądź w oddziałach tych instytucji. Od tej zasady przewidziano dwa wyjątki, a to: 1) wyznaczenie przedstawiciela wystawcy dla przeprowadzenia rejestracji na wniosek posiadacza dokumentu, w przypadku gdy wystawca nie ma organu powołanego do prowadzenia jego spraw, przez właściwy polski sąd rejestrowy według ostatniej siedziby zakładu centralnego wystawcy lub w braku takiego sądu w kraju przez sąd rejestrowy w siedzibie Sądu Najwyższego oraz 2) dokonywanie rejestracji dokumentów, będących w posiadaniu osób zamieszkałych zagranicą, przez polskie urzędy konsularne.

Urzędy konsularne mają obowiązek rejestrowania dokumentów także na podstawie zaświadczeń, wystawionych zgodnie z art. 2.

Urzędy konsularne winny dołożyć starań, ażeby ogłoszenia o rejestracji były dokonane jak najrychlej. Jednakże 10-miesięczny termin rejestracji zagranicą będzie się liczyć dopiero od dnia faktycznego dokonania ogłoszeń, bez względu na to, kiedy ogłoszenia te nastąpią.

Art. 5.

Oświadczenie przewidziane w ust. 1 art. 5 winien złożyć każdy zgłaszający dokument do rejestracji. Jeżeli nie może podać, kiedy i od kogo dokument nabył, winien w każdym razie podać powód, dla którego tych danych nie może zeznać, oraz okoliczności na podstawie których jest w posiadaniu dokumentu.

Protokół o zarejestrowaniu winien zawierać wszystkie dane podlegające zamieszczeniu w myśl ust. 1 art. 5.

Przez określenie „każdy rodzaj dokumentów" w ust. 2 art. 5 rozumieć należy nie tylko poszczególne emisje dokumentów, ale i poszczególne serie w obrębie jednej emisji, dla której organ przeprowadzający rejestrację jest obowiązany prowadzić oddzielny wykaz.

Minister Skarbu może sprawować nadzór nad należytym prowadzeniem rejestracji i wykazów (ust. 4 art. 5) za pośrednictwem instytucji kredytowej, która wykonywać będzie powierzone czynności na podstawie osobnego zarządzenia i zgodnie z wydaną przez Ministra Skarbu instrukcją.

Art. 7 ust. 1.

Przed rozpoczęciem wydawania przez wystawcę duplikatów utraconych dokumentów lub świadectw tymczasowych wystawca winien zwrócić się do Ministerstwa Skarbu o dyspozycję. Po otrzymaniu tej dyspozycji wystawca będzie mógł dopiero wydawać duplikaty utraconych dokumentów lub świadectw tymczasowych, o ile nie zaszedł przypadek zgłoszenia wniosku o umorzenie dokumentu zarejestrowanego. W takim przypadku wydanie duplikatu lub świadectwa tymczasowego nastąpi po prawomocnym zakończeniu postępowania z art. 12—15 dekretu i z uwzględnieniem jego wyniku.

Art. 9.

Sądem właściwym z ust. 1 art. 9 jest tylko polski sąd siedziby zakładu centralnego wystawcy wzgl. sąd w siedzibie Sądu Najwyższego, a to zgodnie z przepisami art. 3 dekretu.

Art. 10.

Po upływie terminu rejestracji wystawca lub jego przedstawiciel, wyznaczony przez sąd rejestrowy, obowiązany jest przedstawić sądowi wykaz dokumentów zgłoszonych do umorzenia z zaznaczeniem na tym wykazie wszelkich przypadków zbiegu dokonanych zarejestrowań w odniesieniu do tego samego dokumentu. Wystawca obowiązany jest nadto przedstawić sądowi pełne wykazy zarejestrowanych dokumentów również z zaznaczeniem na nich wszelkich przypadków zbiegu dokonanych zarejestrowań w odniesieniu do tego samego dokumentu.

Art. 12.

W razie zbiegu zgłoszeń rejestracyjnych placówka rejestracyjna uczyni na dokumencie zgłoszonym do rejestracji przez drugą bądź następną z kolei osobę, adnotację obok pieczęci, iż rejestracja danego dokumentu miała już miejsce, podając równocześnie zainteresowanemu nazwisko, imię i adres osób, które ten dokument zarejestrowały na innej podstawie. Placówka rejestracyjna obowiązana jest również do odnotowania w wykazie powtórnego bądź kilkakrotnego zarejestrowania wraz z podaniem w każdym przypadku podstawy rejestracji.

Zarejestrowanie falsyfikatu nie pozbawia osoby roszczącej prawo do dokumentu uprawnienia do sądowego dochodzenia swych praw.

Z zarejestrowania falsyfikatu nie wypływa obowiązek wystawcy do honorowania falsyfikatu.

Art. 18.

do punktu 2. Dokumentami emitowanymi zagranicą nie podlegającymi obowiązkowi rejestracji są:

1. Dawniej 8% obecnie 4½% listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie serii z r. 1924 w dol. St. Zjedn. A. P., poręczone przez Skarb Państwa; nazwa listu zastawnego w języku angielskim na odcinkach po dol. 1.000: „8 Per Cent First Mortgage Bond, redeemable in 16½ years (33 half years) of Thousand United States dollars, issued in 1924 by the Land Mortgage Credit Association of Warsaw" zaś na odcinkach po dol. 500 lub dol. 50: „8 Per Cent First Mortgage Bank, redeemable in 16½ years (33 half years) of ...The United States dollars issued in 1924 by the Land Credit Association in Warsaw";

2. 6% listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie serii z r. 1929 we fr. fr., opartych na dolarach St. Zjedn. A. P.; nazwa listu zastawnego w języku francuskim: „Societé du Credit Foncier à Varsovie, 6% obligation hypothecaire (Lettre de Gage) au porteur serie 1929, valeur 1.000 francs francais ou 39 $^{179}/_{1000}$ dollars des Etats-Unis d'Amerique";

3. 3% (dawn. 8%) gwarantowane obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z r. 1925 (Guaranteed and Municipally Secured 8% Sinking Fund Gold Bond of the National Economic Bank Poland 1925) wyrażone w dolarach w złocie St. Zjedn. A. P.;

4. 3% (dawn. 8%) gwarantowane, zabezpieczone i amortyzowane obligacje Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z r. 1926 (National Economic Bank Poland, Guaranteed and Secured 8% Sinking Fund Gold Bonds 1926) wyrażone w dolarach w złocie St. Zjedn. A. P.;

5. 4½% (dawn. 7%) listy zastawne Banku Gospodarstwa Krajowego emisji II PZ/1 wyrażone w dolarach St. Zjedn. A. P.

do punktu 3. Przepisów dekretu nie stosuje się również i do talonów.

do punktu 4. Przepisów dekretu nie stosuje się do banknotów i innych dokumentów płatnych w całości za okazaniem, jednakże przepisy dekretu stosuje się do książeczek wkładkowych na okaziciela z wyjątkiem książeczek wkładkowych na okaziciela Pocztowej Kasy Oszczędności.

do punktu 6. Przepisów dekretu nie stosuje się do dokumentów na okaziciela z zastrzeżeniem nieumarzalności, jeżeli dokumenty te według dotychczasowych przepisów nie podlegały umorzeniu lub jeżeli nieumarzalność wypływa z charakteru dokumentu.

Art. 19.

Zgłoszenie przewidziane w tym artykule może być dokonane tylko u wystawcy w siedzibie jego zakładu centralnego.

Art. 20.

Dekret przewiduje specjalny tryb sądowej amortyzacji dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. a utraconych w czasie od 1.IX. 1939 r. do 17.XII 1945 r. Umorzenie dokumentów na okaziciela utraconych w czasie od 1.IX. 1939 r. do 17.XII. 1945 r. mogło być przeprowadzone do 25 stycznia 1947 r. (tj. do chwili wejścia w życie dekretu z 10 grudnia 1946 r. o umarzaniu utraconych dokumentów Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 20) na podstawie obowiązujących do tego dnia tj. 25 stycznia 1947 r. przepisów. Od dnia 25 stycznia 1947 r. (wejście w życie dekretu z 10 grudnia 1946 r.) dokumenty na okaziciela utracone w czasie od 1.IX. 1939 r. do 17.XII 1945 r. nie podlegały amortyzacji sądowej w ogóle. Dopiero z chwilą wejścia w życie dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88) zaistniała możliwość wszczęcia postępowania sądowego o umorzenie tych dokumentów zgodnie z art. 20 tegoż dekretu.

Amortyzacja sądowa dokumentów utraconych w czasie od 17.XII.1945 r. do dnia 25.I.1947 r. mogła być wszczęta na podstawie obowiązujących do dnia 25 stycznia 1947 r. przepisów, a więc zależnie od właściwości miejscowej bądź na podstawie ustawy z 26 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 406), bądź rozporządzenia cesarskiego z 31 sierpnia 1915 r. (Dz. u. p. austr. Nr 257), bądź niemieckiego kodeksu cywilnego. Od dnia 25 stycznia 1947 r. umarzanie sądowe może się odbywać tylko według przepisów dekretu z 10 grudnia 1946 r. o umarzaniu utraconych dokumentów (Dz. U. R. P. Nr 5 z 1947 r., poz. 20) z tym jednakże, że sprawy wszczęte przed 25 stycznia 1947 r. mogą się toczyć aż do zakończenia według przepisów poprzednio obowiązujących.

Według art. 20 dekretu z 3 lutego 1947 r. sprawy umorzeniowe wszczęte przed 4 czerwca 1947 r. odnośnie dokumentów emitowanych przed 1 września 1939 r. rozpoznaje się według dawnych przepisów, jeżeli zostały dokonane ogłoszenia. Jeżeli ogłoszeń tych nie dokonano przed dniem 4 czerwca 1947 r., dalsze postępowanie odbywa się według przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r.

II. Specjalna instrukcja dla polskich urzędów konsularnych odnośnie sporządzania protokółów i wykazów.

1. Urzędy konsularne przy przeprowadzeniu rejestracji winny przestrzegać przepisów dekretu z 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88) oraz I i II części niniejszej instrukcji.

2. Protokóły z dokonanej rejestracji należy wypełnić w urzędzie konsularnym w 2 egzemplarzach, według załączonego wzoru. W jednym protokóle należy spisywać dokumenty na okaziciela rejestrowane tylko na jednej i tej samej podstawie, a więc w osobnym protokóle dla rejestracji na podstawie oryginałów dokumentów, a w osobnym dla rejestracji na podstawie zaświadczeń, przewidzianych w art. 2 dekretu itd.

3. Jeżeli posiadacz sam zgłasza dokumenty do rejestracji pkt. I i II protokółu należy wypełnić identycznie.

4. Jeżeli zgłaszający nie ma możności wypełnienia pkt. III protokółu, winien podać w tym punkcie powody niezłożenia oświadczenia o pochodzeniu rejestrowanych dokumentów oraz okoliczności, na podstawie których jest w ich posiadaniu. Oświadczenie o pochodzeniu rejestrowanych dokumentów winno być podane ściśle w odniesieniu do odpowiednich odcinków. W przypadku więc rejestrowania przez jednego posiadacza dokumentów o różnym pochodzeniu należy spisać dwa protokóły, bądź oświadczenie o pochodzeniu podać nie w pkt. III protokółu lecz w wykazie rejestrowanych dokumentów (pkt. V protokółu) przed nazwą papieru — w odniesieniu do grupy odcinków o tym samym źródle pochodzenia i dacie posiadania.

5. W punkcie V protokółu winny być podane wszystkie istotne znamiona zarejestrowanych dokumentów.

6. Po sprawdzeniu protokółu z przedłożonymi dokumentami urząd konsularny wypełni na protokóle wzmiankę o dokonanej rejestracji oraz ostempluje przedłożone dokumenty (wymienione w pkt. IV protokółu) pieczątką ze wzmianką o dokonanej rejestracji.

Protokół oraz wzmiankę o dokonanej rejestracji na rejestrowanych dokumentach urząd konsularny podpisuje urzędowo obok pieczęci konsularnej. Pieczątki ze wzmianką o rejestracji, według załączonego wzoru, polecą urzędy konsularne wykonać w miejscu swej siedziby. Po zakończeniu rejestracji pieczątki te należy komisyjnie zniszczyć, spisując z tej czynności protokół w 2 egzemplarzach. Rejestrowane dokumenty należy stemplować w górnej prawej ćwiartce dokumentu, tuszem o kolorze kontrastowym do ogólnego tła stemplowanego papieru.

7. Protokóły należy numerować bieżąco w kolejności zgłoszeń, bez względu na typ papierów rejestrowanych, odrębnie jednak dla dokumentów poszczególnych wystawców.

8. Urzędy konsularne winny prowadzić oddzielne wykazy dla każdej serii poszczególnych emisji rejestrowanych dokumentów, zawierające dane zamieszczone w protokóle. Wykazy należy prowadzić bieżąco według załączonych wzorów.

9. Po zakończeniu rejestracji po jednym egzemplarzu każdego z protokółów oraz wykazy rejestracyjne należy przesłać niezwłocznie pod adresem poszczególnych wystawców. Pierwsze zaś egzemplarze protokółów komisyjnego zniszczenia pieczątek pod adresem Banku Gospodarstwa Krajowego, Warszawa, Al. Sikorskiego Nr 1.

Drugie egzemplarze protokółów rejestracyjnych i komisyjnego zniszczenia pieczątek pozostaną w aktach urzędów konsularnych.

10. W razie braku jakichkolwiek zgłoszeń rejestracyjnych urząd konsularny winien po upływie terminu rejestracji donieść o tym niezwłocznie Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Warszawa, Aleja Sikorskiego Nr 1.

w/z Minister Skarbu

E. Drożniak

Minister Sprawiedliwości

H. Świątkowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych

J. Olszewski

Wzór ogłoszenia w kraju.

OGŁOSZENIE

o rejestracji niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.

Podaje się do publicznej wiadomości, iż zgodnie z dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88), wystawcy (instytucje, które dokumenty emitowały) przeprowadzają rejestrację i ostemplowanie emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. dokumentów na okaziciela, a w dniu tym nieprzedawnionych.

Rejestrację w Kraju przeprowadzają zakłady centralne wystawców, bądź ich oddziały. W przypadkach, gdy wystawca nie ma obecnie organu powołanego do prowadzenia jego spraw, sąd rejestrowy ostatniej siedziby wystawcy względnie siedziby Sądu Najwyższego wyznaczy na wniosek posiadacza dokumentu zgodnie z art. 3 powołanego dekretu przedstawiciela wystawcy dla przeprowadzenia rejestracji.

Rejestracja trwać będzie do dnia 3 kwietnia 1948 r. włącznie.

Rejestrację dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r., a będących w posiadaniu osób zamieszkałych zagranicą, przeprowadzają polskie urzędy konsularne.

Dokumenty podlegające rejestracji, nieostemplowane przed upływem terminu rejestracji, tracą moc prawną.

W równej mierze z posiadaczami, obowiązani są do rejestrowania dokumentów stanowiących podstawę rejestracji, ich dzierżyciele.

Podstawę rejestracji stanowią: 1) oryginały dokumentów na okaziciela i ich duplikaty, 2) prawomocne postanowienia sądów polskich o umorzeniu dokumentów na okaziciela oraz 3) zaświadczenia instytucyj kredytowych, związków samorządu terytorialnego i gospodarczego, zakładów ubezpieczeń społecznych, P. Z. U. W. oraz urzędów i wszelkiego rodzaju osób prawnych prawa publicznego, o utraceniu w okresie od dnia 1 września 1939 r. odnośnych dokumentów na okaziciela, które znajdowały się w ich posiadaniu lub dzierżeniu w chwili utraty.

Rejestracji nie podlegają dokumenty na okaziciela:

1. emitowane przez Państwo,
2. emitowane zagranicą,
3. kupony,
4. banknoty i inne dokumenty płatne za okazaniem,
5. książeczki wkładkowe na okaziciela Pocztowej Kasy Oszczędności i
6. dokumenty z zastrzeżeniem nieumarzalności.

Zgłoszenie utraconego dokumentu w przypadkach, gdy nie można podać istotnych znamion tego dokumentu, przewidziane w art. 19 powołanego dekretu, może być dokonane tylko u wystawcy utraconego dokumentu.

Powołanym dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. zostało unormowane również postępowanie umorzeniowe w odniesieniu do utraconych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. Wszczęcie postępowania umorzeniowego w odniesieniu do tych dokumentów winno nastąpić przed upływem terminu rejestracji. Właściwym do przeprowadzenia sądowego postępowania umorzeniowego utraconych dokumentów na okaziciela jest sąd grodzki, położony w okręgu siedziby zakładu centralnego wystawcy.

Wszystkie instytucje, które emitowały dokumenty na okaziciela, obowiązane są podać do publicznej wiadomości dokładne adresy swoich placówek rejestracyjnych w kraju.

Ministerstwo Skarbu

Wzór ogłoszenia zagranicą

OGŁOSZENIE

o rejestracji i umarzaniu polskich dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.

Zgodnie z dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 22, poz. 88) polskie urzędy konsularne przeprowadzać będą rejestrację i ostemplowanie, będących w posiadaniu osób zamieszkałych zagranicą, polskich dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r., a w dniu tym nieprzedawnionych. Rejestracja trwać będzie przez 10 miesięcy, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia o rejestracji.

Dokumenty podlegające rejestracji nieostemplowane przed upływem terminu rejestracji tracą moc prawną.

W równej mierze z posiadaczami, obowiązani są do rejestrowania dokumentów stanowiących podstawę rejestracji ich dzierżyciele.

Podstawę rejestracji stanowią: 1) oryginały dokumentów na okaziciela i ich duplikaty, 2) prawomocne postanowienia sądów polskich o umorzeniu dokumentów na okaziciela oraz 3) zaświadczenia polskich instytucyj kredytowych, związków samorządu terytorialnego i gospodarczego, zakładów ubezpieczeń społecznych, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz urzędów i wszelkiego rodzaju osób prawnych prawa publicznego, o utraceniu w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 17 grudnia 1945 r. odnośnych dokumentów na okaziciela, które znajdowały się w ich posiadaniu lub dzierżeniu w chwili utraty.

Rejestracji nie podlegają dokumenty na okaziciela:

1. emitowane przez Państwo Polskie,
2. emitowane zagranicą,
3. kupony,
4. banknoty i inne dokumenty płatne za okazaniem,
5. książeczki wkładkowe na okaziciela Pocztowej Kasy Oszczędności i
6. dokumenty z zastrzeżeniem nieumarzalności.

Zgłoszenie utraconego dokumentu w przypadkach, gdy nie można podać istotnych znamion tego dokumentu, przewidziane w art. 19 powołanego dekretu, może być dokonane tylko u wystawcy utraconego dokumentu.

Powołanym dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. zostało unormowane również postępowanie umorzeniowe w odniesieniu do utraconych dokumentów na okaziciela, emitowanych w Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem 1 września 1939 r. Wszczęcie postępowania umorzeniowego w odniesieniu do tych dokumentów winno nastąpić przed upływem terminu rejestracji. Właściwym do przeprowadzenia sądowego postępowania umorzeniowego utraconych dokumentów na okaziciela jest sąd grodzki, położony w okręgu siedziby zakładu centralnego wystawcy.

Bliższych informacyj o przeprowadzeniu rejestracji oraz o trybie sądowego postępowania umarzającego dokumenty na okaziciela udzielać będzie polski urząd konsularny w . . . . . .

Rejestracja odbywać się będzie począwszy od dnia . . . .
w lokalu Polskiego Urzędu Konsularnego w . . . . w godzinach od . . . . . . do . . . . . .

POLSKI URZĄD KONSULARNY
w . . . .

Wzór

Nr . . . .

PROTOKÓŁ

z przeprowadzonej rejestracji dokumentów na okaziciela.

....

zgodnie z dekretem z dn. 3.II.47 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88)

I. Posiadacz rejestrowanych dokumentów na okaziciela

1) nazwisko i imię (nazwa) . . . .
2) adres . . . .
3) narodowość . . . .
4) przynależność państwowa . . . .

II. Zgłaszający dokumenty do rejestracji

1) nazwisko i imię (nazwa) . . . .
2) adres . . . .
3) narodowość . . . .
4) przynależność państwowa . . . .

III. Oświadczenie o pochodzeniu rejestrowanych dokumentów

1) źródło pochodzenia . . . .
2) od kiedy posiada . . . .

IV. Podstawa rejestracji

1) oryginały dokumentów na okaziciela . . . .
2) duplikaty dokumentów na okaziciela . . . .
3) świadectwa tymczasowe . . . .
4) postanowienie sądu . . . . w . . . .
   o umorzeniu Nr . . . . z dnia . . . .
5) zaświadczenie z dnia . . . . L. . . . . wydane przez . . . . . .

V. Wykaz rejestrowanych dokumentów . . . .

Oprocentowanie i nazwa papierów, Nr emisji względnie seria, numery odcinków	Wartość nominalna odcinka	Ilość sztuk	Łączna wartość nominalna	L. p. wykazu
do przeniesienia				

. . . . dnia . . . . . . 194 . . r.

. . . .
podpis zgłaszającego dokumenty do rejestracji

Zarejestrowano w . . . . dnia . . . . 194 . . r.
i umieszczono wzmiankę o rejestracji na dokumentach, wymienionych w punkcie IV.

. . . .
podpis organu przeprowadzającego rejestrację

verte

Oprocentowanie i nazwa papierów, Nr emisji względnie seria, numery odcinków	Wartość nominalna odcinka	Ilość sztuk	Łączna wartość nominalna	L. p. wykazu
z przeniesienia				
do przeniesienia				

. . . . dnia . . . . 194 . . r.

. . . .
podpis zgłaszającego dokumenty do rejestracji

Zarejestrowano w . . . . dnia . . . . 194 . . r.
i umieszczono wzmiankę o rejestracji na dokumentach, wymienionych w punkcie IV.

. . . .
podpis organu przeprowadzającego rejestrację

Wzór

W Y K A Z

....

zarejestrowanych zgodnie z dekretem z dnia 3.II.1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88)

Nr kolejny	Nr protokółu	Data rejestracji dokumentów	Posiadacz	Zgłaszający	Oświadczenie wg art. 5 dekretu	Podstawa rejestracji	Specyfikacja zarejestrowanych papierów wartościowych	Ilość sztuk	Wartość nominalna	Uwagi
			1) Nazwisko i imię lub nazwa 2) Adres 3) Narodowość 4) Przynależność państwowa	1) Nazwisko i imię lub nazwa 2) Adres 3) Narodowość 4) Przynależność państwowa	1) Źródło pochodzenia 2) Od kiedy posiada	jak pkt IV protokółu	Wyszczególnienie emisji, serii, liter i t. p., a w granicach każdej emisji, serii, litery i t. p. wyszczególnienie numerów poszczególnych odcinków			

Wzór pieczątki

ZAREJESTROWANO na zasadzie dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88) . . . . dn. . . . . . . 194 . . r. . . . . Podpis urzędowy Organu Rejestrującego

287

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 sierpnia 1947 r. L. D. II. 12611/5/47 (Nr 299)

w sprawie powierzenia nadzoru nad rejestracją niektórych dokumentów na okaziciela Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

Do
wszystkich placówek rejestrujących.

Ministerstwo Skarbu powołując się na brzmienie ust. 4 art. 5 dekretu z dnia 3.II.1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 88) o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. oraz na Instrukcję Nr 1, Dział I wydaną przez Ministra Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych, komunikuje, że Minister Skarbu powierzył sprawowanie nadzoru nad należytym przebiegiem omawianej rejestracji Bankowi Gospodarstwa Krajowego (Centrala Warszawa, Al. Gen. Sikorskiego Nr 1).

W myśl powyższego wszystkie placówki rejestrujące, zarówno krajowe jak i zagraniczne, otrzymywać będą dalsze dyrektywy w sprawie rejestracji od Banku Gospodarstwa Krajowego i do tego Banku winny się zwracać z zapytaniami w sprawach wątpliwych lub spornych.

Dla celów ewidencyjnych — wszystkie placówki rejestrujące winny zgłosić do Banku Gospodarstwa Krajowego dokładne brzmienie swej firmy i adres.

Za Dyrektora Departamentu

Wł. Szmidt

288

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 sierpnia 1947 r. L. D. III.6693/7/47

w sprawie wykazywania w sprawozdaniach i wyciągach sprostowań dokonanych w księgach rachunkowych.

Do
wszystkich władz centralnych.

Wedle postanowień ust. 12 § 66 przepisów rach.- kasowych dla władz i urzędów państwowych (załącznik Nr 1 do Dz. U. Min. Skarbu Nr 9, poz. 178 z r. 1935) wszelkie sprostowania w księgach rachunkowych, dokonane już po wysłaniu sprawozdań (wyciągów) za dany miesiąc, winny być wykazywane przez władze w sprawozdaniach (wyciągach) za miesiąc następny w przedziałce „do miesiąca sprawozdawczego".

Wobec niejednolitego postępowania władz w tym zakresie Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Kontrolą Państwową wyjaśnia co następuje:

Wszelkie zmiany sum w przedziałkach sprawozdań (wyciągów) „przychody (rozchody) do miesiąca sprawozdawczego" zachodzące w porównaniu ze sprawozdaniami (wyciągami) za miesiąc poprzedni mają być przeprowadzane w ten sposób, że pierwotnie winny być wykazane kwoty zgodne ze sprawozdaniami (wyciągami) za miesiąc poprzedni, następnie kwoty te powinny być przekreślone (możliwie czerwonym atramentem) i tymże czerwonym atramentem nadpisane kwoty nowe.

W rubryce „uwagi" sprawozdania (wyciągu) dokonane sprostowanie winno być szczegółowo omówione z podaniem na jakie względnie z jakich rachunków dokonano przeniesień, sumy przeniesień i powody ich wykonania. Omówienia te winny być podpisane przez właściwych urzędników.

Powiadamiając o powyższym Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie podległym władzom (urzędom) stosownych zarządzeń.

w/z Dyrektor Departamentu:

(—) Zakrzewski

Wszystkim Izbom Skarbowym

przesyła się do wiadomości i stosowania z nadmienieniem, że powyższy sposób wykazywania sprostowań obowiązuje również i w odniesieniu do sporządzanych przez izby skarbowe wyciągów z księgi zestawień dochodów budżetowych, z ogólnej księgi kredytów i wydatków budżetowych, oraz z ksiąg zestawień przychodu - rozchodu sum niebudżetowych.

W toku uzgadniania sprawozdań (wyciągów) władz i urzędów państwowych z księgami izby skarbowej izba skarbowa dopilnuje przestrzegania przez władze (urzędy) podanego wyżej sposobu wykazywania sprostowań.

w/z Dyrektor Departamentu:

Zakrzewski

289

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lipca 1947 r. L. D. V. 4771/3/47 (Nr 286)

w sprawie kwalifikacji przedsiębiorstw instalacyjnych w zakresie art. 17 dekretu o podatku obrotowym i § 95 rozporządzenia wykonawczego.

Do

Izb skarbowych, urzędów rewizyjnych i urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami przy stosowaniu właściwych stawek podatku obrotowego do t.zw. przedsiębiorstw instalacyjnych, które to wątpliwości powstały na tle przepisów okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 19 kwietnia 1947 r. Nr 84 / Nr D. V. 66/47, wyjaśnia się co następuje:

Wspomniany okólnik w zakresie, którego dotyczy, przeciwstawia t. zw. przedsiębiorstwa instalacyjne (centralnego ogrzewania, wodociągowo - kanalizacyjne, urządzeń gazowych, elektrotechniczne itp.) przedsiębiorstwom budowlanym z tego jedynie względu, że pierwsze z nich mogą być z reguły prowadzone w ciągu całego roku w odróżnieniu od przedsiębiorstw np. murarskich, mających zawsze charakter sezonowy. Różnica ta w zakresie opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń pracowników obu typów przedsiębiorstw musiała znaleźć swój odpowiednik w odmiennym, ulgowym opodatkowaniu tym podatkiem pracowników przedsiębiorstw o charakterze wyraźnie sezonowym. Rozgraniczenie to nie przesądza jednak kwalifikacji t. zw. przedsiębiorstw instalacyjnych w tym sensie, że nie są one przedsiębiorstwami budowlanymi, albowiem z gospodarczego punktu widzenia, jak również w świetle przepisów dekretu o podatku obrotowym, nie ma powodów, aby przedsiębiorstwom instalacyjnym odmawiać charakteru przedsiębiorstw budowlanych.

Z tych względów stawkę podatku przewidzianą w § 95 pkt 4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21.XII.1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58) stosować należy również do przedsiębiorstw instalacyjnych.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich

290

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 sierpnia 1947 r. L. D. V. 5588/4/47 (Nr 282)

w sprawie ustalania szacunków do podstaw wymiaru podatku od nabycia praw majątkowych.

Do

izb skarbowych i urzędów skarbowych.

I. Art. 9 ust. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106) upoważnia Ministra Skarbu do wydania norm o najniższym szacunku („szacunku prawnym"). Ustęp 3 powołanego artykułu postanawia, że do czasu wydania norm przewidzianych w ust. 1, stosuje się także do rzeczy nieruchomych przepis art. 7 ust. 4 dekretu, o ustalaniu przez władze podatkowe wartości rzeczy nieruchomej, podanej przez podatnika, jeżeli — zdaniem władzy podatkowej — wartość podana jest niższa od aktualnej ceny sprzedażnej.

Ministerstwo Skarbu nie zamierza w najbliższym czasie wydać norm o najniższym szacunku.

II. Uprawnienia przewidziane w art. 9 ust. 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych mają na celu ukrócenie praktyki stosowanej przez niesumiennych podatników, podających w aktach zarówno w drodze odpłatnego jak i nieodpłatnego nabycia praw majątkowych, a w szczególności nieruchomości, wartości rzeczy nabytej niższych od rzeczywistych. Powoduje to zmniejszenie wpływów podatkowych i naraża Skarb Państwa na znaczne straty.

Celem pełnego wykorzystania wymienionych uprawnień i osiągnięcia maksymalnej lecz słusznej sumy należnego podatku od nabycia praw majątkowych, władze podatkowe winny być należycie zorientowane co do aktualnych cen sprzedażnych rzeczy i wartości praw, będących najczęstszym przedmiotem obrotów majątkowych, podlegających podatkowi od nabycia praw majątkowych.

Materiał orientacyjny dla oceny trafności podanej przez podatnika wartości nabytego prawa majątkowego jako też trafności opinii biegłych uzyskać można z różnych źródeł; dla przykładu podaje się następujące:

1) instytucje kredytowe, które z racji udzielanych pożyczek dokonują oszacowań technicznych nieruchomości lub też stosują pewne mnożniki wartości przedwojennej;

2) Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, co do szacunku budowli miejskich i wiejskich;

3) Samopomoc Chłopska, co do wartości gruntów, budowli wiejskich i inwentarzy żywych i martwych;

4) giełdy zbożowo-towarowe, co do cen ziemiopłodów.

Tak zebrany materiał, aktualizowany w miarę potrzeby, zorientuje urzędników, którym poruczona jest kontrola aktów odpłatnego i nieodpłatnego nabycia praw majątkowych oraz postępowanie wymiarowe podatku od nabycia praw majątkowych, czy wartość podana przez podatnika odpowiada rzeczywistej wartości sprzedażnej, tudzież co do potrzeby zastosowania w poszczególnym przypadku przepisów art. 7 ust. 4 dekretu.

Ministerstwo Skarbu zarządza stosowanie przepisów art. 7 ust. 4 dekretu, odnośnie aktów odpłatnego nabycia rzeczy nieruchomych, jedynie do tych przypadków, w których wartość nabytego prawa, podana przez podatnika znacznie odbiega od przeciętnych rzeczywistych cen sprzedażnych, przy czym należy do powyższego zagadnienia podchodzić indywidualnie. Stosowanie bowiem powołanych przepisów generalnie, stworzyłoby w znacznej części zbędną pracę, a ponadto niepożądane i słuszne rozgoryczenie tych podatników, którzy obowiązek swój wobec Skarbu Państwa spełnili lojalnie.

III. Izby skarbowe zarządzą w swoich okręgach — na okres próbny — przedkładanie do aprobaty projektów decyzji wymiarowych podatku od nabycia praw majątkowych, gdy wartość nabytej nieruchomości przekracza 2 miliony złotych, celem stwierdzenia prawidłowości i ewentualnego korygowania wymiarów, których podstawy oparto na przepisach art. 9 ust. 3 dekretu. Akcję tę należy tak zorganizować, aby nie spowodowała zbytniego opóźnienia wymiarów. Termin trwania okresu próbnego ustalą obywatele dyrektorzy izb skarbowych w zależności od wyrobienia fachowego referentów oraz lokalnych warunków.

Ponadto izby skarbowe w drodze wzmożonych lustracji referatów podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej badać będą trafność oceny dokonanej przez urzędy skarbowe, co do wartości nabytych praw majątkowych, podanych przez podatnika w notarialnych aktach odpłatnego nabycia rzeczy nieruchomych oraz nieodpłatnego nabycia w drodze darowizny, a ponadto w zeznaniach co do spad-

ku, zapisu, dalszego zapisu i polecenia testamentowego.

IV. Praktyka niektórych urzędów skarbowych, polegająca na podawaniu wartości majątku ustalonej przez władze podatkowe w wydawanych stronom zaświadczeniach, zezwalających na przepisanie tytułu własności majątku spadkowego okazała się bardzo celowa. Daje ona bowiem możność notariuszom, sporządzającym odnośne akta, zorientowania się co do podstawy wymiaru podatku od nabycia praw majątkowych i porównania tych wartości z wartością podaną przez podatnika, niejednokrotnie znacznie niższą od ustalonej przez władzę podatkową na podstawie opinii biegłych.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza, aby we wszystkich zaświadczeniach wydawanych w trybie art. 22 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych, były podawane wartości praw majątkowych i to zarówno ustalonych w myśl dawnych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn obowiązujących do dnia 31 grudnia 1946 r. względnie 1 maja 1947 r., jak również o podatku od nabycia praw majątkowych, obowiązujących od dnia 1 stycznia 1947 r. względnie 1 maja 1947 r.

Podczas kontroli dokonywanej u notariuszy należy badać, czy biorą oni za podstawę do obliczania podatku od nabycia praw majątkowych wartość prawa podaną w zaświadczeniu władzy podatkowej. W razie stwierdzenia, że notariusz pobrał podatek od wartości niższej, należy niezwłocznie postąpić w myśl art. 126 i 127 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) — i zarazem donieść o powyższym w drodze służbowej Ministerstwu Skarbu.

V. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na możliwość wykorzystania przepisów art. 6 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219) w zakresie przekazania obywatelskiej komisji podatkowej orzekania o wysokości podstawy opodatkowania podatkiem od nabycia praw majątkowych przy równoczesnym zaistnieniu warunków, przewidzianych w ust. 3 tegoż artykułu (uzasadnione przekonanie urzędu o niepełności danych posiadanych przez urząd, nie rozporządzanie przez urząd konkretnymi danymi do pominięcia materiału wymiarowego, nie skorygowanie przez podatnika mimo wezwania podanej przez niego wartości sprzedażnej nabytego prawa majątkowego, do wysokości uznanej przez urząd skarbowy za słuszną).

VI. Wobec zgłaszanych wątpliwości co do terminu mocy obowiązującej dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106) — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1. Stosownie do art. 26 ust. 1 dekret wszedł w życie co do przepisów dotyczących opodatkowania odpłatnego nabycia praw majątkowych oraz nieodpłatnego nabycia w drodze darowizny — w dniu 1 maja 1947 r. ponieważ został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Nr 27 z dnia 22 marca 1947 r.

2. „Co do pozostałych przepisów" — tj. przepisów dotyczących nieodpłatnego nabycia w drodze spadku, zapisu, dalszego zapisu, polecenia testamentowego — z wyjątkiem nabycia darowizny — z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

3. Jeżeli obowiązek podatkowy (a więc otwarcie spadku przez śmierć spadkodawcy) w rozumieniu art. 6 dekretu powstał od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych, z wyjątkiem darowizny, przed 1 stycznia 1947 r. mają zastosowanie dawne przepisy; gdy obowiązek powstał po dniu 31 grudnia 1946 r. stosuje się dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych z wyjątkiem przypadków podanych w pkt 5.

4. Na obszarach mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona, Tomu X, Cz. I. Zwodu Praw oraz Kodeksu Cywilnego niemieckiego nabycie praw ze spadku i zapisu (legatu) otwartych przed 1 stycznia 1947 r. podlega opodatkowaniu według przepisów dawnych, ponieważ — pod rządem powołanych przepisów prawa spadkowego — nabycie nastąpiło z chwilą otwarcia spadku tj. z chwilą śmierci spadkodawcy.

5. Na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Cywilnego austriackiego, do dnia wejścia w życie dekretu z dnia 8 października 1946 r. prawo spadkowe (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 328), tj. do dnia 1 stycznia 1947 r. nabycie prawa do spadku, legatu (zapisu) następowało z chwilą doręczenia spadkobiercy uchwały sądu o przyznaniu praw do spadku (dekretu dziedzictwa), uznającego spadkobiercę za prawnego dziedzica i przyznającego mu spuściznę, a wydawanego przez sąd na podstawie wniesionego do sądu oświadczenia spadkobiercy o przyjęciu spadku (art. 797 i nast. a. k. c.).

Art. XVIII przepisów wprowadzających prawo spadkowe (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 60, poz. 329) stanowi, że w sprawach spadkowych w zakresie prawa materialnego stosuje się przepisy obowiązujące w chwili śmierci spadkodawcy. Natomiast w zakresie prawa formalnego zgodnie z art. 179 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 346) stosuje się do postępowania

spadkowego odpowiednio przepisy przejściowe zawarte w rozdziale VIII kodeksu postępowania niespornego (art. 49—53, Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 169 z 1945 r.). Według tych przepisów postępowanie w sprawach wszczętych przed wejściem w życie kodeksu postępowania niespornego, a więc i w sprawach spadkowych przed wejściem w życie przepisów o postępowaniu spadkowym, toczyć się będzie aż do prawomocnego zakończenia według dotychczasowych przepisów.

Stwierdzenie praw do spadku należy do zakresu prawa formalnego.

Jeżeli wręczenie dekretu dziedzictwa nie nastąpiło przed 1 stycznia 1947 r. to zgodnie z art. 187 § 3 dekretu o postępowaniu spadkowym stwierdzenie praw do spadku (art. 69 dekretu o postępowaniu spadkowym) zastępuje uchwałę sądu o przyznaniu praw do spadku, tj. dekret dziedzictwa. Gdy więc doręczenie stwierdzenia praw do spadku otwartego przed 1 stycznia 1947 r., a także i nabycie praw do tego spadku następuje po tym terminie, przeto do nabyć z takich spadków stosuje się przepisy dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. w zakresie nieodpłatnego nabycia.

6. Jeżeli nieodpłatne nabycie praw majątkowych, z wyjątkiem nabycia darowizny, nastąpiło w czasie od 1 stycznia do 22 marca 1947 r. tj. przed ogłoszeniem dekretu i w tym czasie nastąpiło opodatkowanie, należy w przypadku:

a) gdy wymiaru podatku dokonano w kwocie niższej, aniżeli przypadałby według dekretu z 3 lutego 1947 r. — dokonać wymiaru w myśl art. 156 dekretu o postępowaniu podatkowym w związku z art. 26 ust. 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych,

b) niesłusznego pociągnięcia do obowiązku podatkowego względnie dokonania wymiaru podatku w kwocie wyższej, aniżeli przypadałby według dekretu z 3 lutego 1947 r.— wznowić postępowanie w myśl art. 156 dekretu o postępowaniu podatkowym w związku z art. 26 ust. 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i uchylić wymiar lub go obniżyć.

Dyrektor Departamentu:

S. Kołakowski

291

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 sierpnia 1947 r. L. D. V. 7283/3/47 (Nr 307)

w sprawie zasad systemu finansowego w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych.

Do

Izb skarbowych i urzędów rewizyjnych.

Ministerstwo Skarbu przesyła w załączeniu do wiadomości i stosowania uchwałę Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1947 r. w sprawie zasad systemu finansowego; uchwała ta zostanie ogłoszona w Monitorze Polskim.

Wyrażone w powyższej uchwale zasady aczkolwiek dotyczą systemu finansowego, który dopiero ma być wprowadzony w życie, to jednak w wielu punktach potwierdzają obecnie istniejący stan rzeczy bądź prawnie bądź faktycznie. W innych natomiast punktach mogą być wprowadzone w życie, nie oczekując norm prawnych.

Do ostatniego przypadku należy zagadnienie wpłat na podatek dochodowy oraz istoty dochodów w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych.

Z tezy III wynika, że przedsiębiorstwa państwowe dzielą się na przedsiębiorstwa rozliczające się centralnie (a zatem bezpośrednio) z budżetem Państwa, oraz na przedsiębiorstwa pracujące na rachunkach gospodarczych budżetu (rozliczające się z budżetem za pośrednictwem tych rachunków).

Tezy przewidują cztery rachunki, poprzez które to rozliczenie następuje, a mianowicie:

rachunek różnic cen	(teza XXXII	—	XXXIV),
„ sum obrotowych	(tezą XXXVI	—	XLI),
„ amortyzacji	(teza XLII	—	XLIV),
„ inwestycji	(teza XLIV	—	XLV).

Rozliczenie następuje w sposób określony dla każdego rodzaju rachunków w wymienionych tezach, koncentrując się na rachunkach resortowych w Narodowym Banku Polskim i Banku

Gospodarstwa Krajowego, by wreszcie znaleźć odbicie w budżecie Państwa (teza XLVI).

Najbardziej podstawowym z tych rachunków jest z punktu widzenia podatkowego rachunek sum obrotowych, na którym akumulują się nadwyżki w normatywnych środkach obrotowych, a w latach 1947 i 1948 także podatek dochodowy. Środki te przeznaczone są na pokrywanie ewentualnych niedoborów w normatywnych środkach obrotowych w innych przedsiębiorstwach (teza XXXIX i XL).

Poszczególne przedsiębiorstwa mają więc być wyposażone we własne (lub oparte na kredycie specjalnym) normatywne środki obrotowe, przy czym gospodarka pieniężna inwestycyjna będzie ściśle wyodrębniona od gospodarki pieniężnej eksploatacyjnej w oparciu o zakaz zużywania środków obrotowych na cele inwestycyjne i na odwrót.

Dla ustalenia okoliczności, czy przedsiębiorstwo posiada nadwyżkę lub niedobór normatywnych środków obrotowych, poszczególne przedsiębiorstwa ustalą normatywy środków obrotowych na dzień 1 stycznia 1947 r. oraz plan wzrostu normatywnych środków obrotowych po tej dacie w ramach swych planów finansowo-gospodarczych.

Jeżeli z planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa wynika, że wobec wzrostu przedsiębiorstwa przydzielone mu normatywne środki obrotowe nie wystarczają, przedsiębiorstwo ma prawo uzupełniać te środki z wypracowanego przez siebie zysku.

Dlatego też teza XXXV stanowi, że z zysku przedsiębiorstwa wydziela się premię załogi, uzupełnienie normatywnych środków obrotowych, pozostała zaś reszta stanowi podatek dochodowy..

Wyjątkowo w odniesieniu do lat 1947 i 1948 postanawia uchwała w tezie XXXV pkt 2, że w latach tych tylko 10% zysku przedsiębiorstwo przeleje do budżetu tytułem podatku dochodowego, resztę zaś podatku (tj. zysku po potrąceniu sum, o których wyżej mowa) na rachunek sum obrotowych w Narodowym Banku Polskim.

Postanowienie powyższe ma na celu umożliwienie przedsiębiorstwom państwowym odbudowy ich środków obrotowych w drodze samofinansowania bez potrzeby uciekania się do dotacji budżetowych. Należy więc ściśle przestrzegać, aby proces akumulowania zysku ulegał przerwaniu z chwilą, gdy przedsiębiorstwo posiadło już normatywne środki obrotowe.

Prawo do samofinansowania się przedsiębiorstw przez zużycie zysku na uzupełnienie normatywnych środków obrotowych przyznaje teza XL tylko tym przedsiębiorstwom, które ustaliły normatywy środków obrotowych dokładnie i w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim. Z tego wynika, że przedsiębiorstwa, które nie ustalą normatywów środków obrotowych i nie oprą swej księgowości na uporządkowanych podstawach, z prawa tego korzystać nie mogą; w tych przedsiębiorstwach po uwzględnieniu premii załogi należy zabrać całość zysków i po odliczeniu 10% zysku na podatek dochodowy, resztę podatku przelać na rachunek sum obrotowych w Narodowym Banku Polskim.

Zwrócić tu należy uwagę, że pojęcie dochodu (zysku) w przedsiębiorstwie państwowym jest różne od pojęcia dochodu w rozumieniu działu II dekretu o podatku dochodowym. Dochodem w przedsiębiorstwie państwowym jest zysk bilansowy wynikający z zamknięcia rachunkowego sporządzonego zgodnie z zatwierdzonym planem finansowo-gospodarczym i obowiązującymi dane przedsiębiorstwo przepisami finansowymi w szczególności — przyjęty w sposób przewidziany w tezie XXI. Wykazany w zamknięciu rachunkowym zysk bilansowy nie ulega żadnej korekcie pod kątem widzenia przepisów dekretu o podatku dochodowym z wyjątkiem wpłat na podatek dochodowy, które to wpłaty stanowią pozycję niepotrącalną. Natomiast należy kwestionować dochody i wydatki niezgodne z porządkiem finansowym i donosić o tym bankowi finansującemu oraz organizacji nadrzędnej.

Dalszymi ogniwami łączącymi przedsiębiorstwo z budżetem Państwa są rachunki różnicy cen, amortyzacji i inwestycji. Co się tyczy rachunku różnicy cen rola jego wynika z postanowień tez XXXII — XXXIV. W odniesieniu natomiast do amortyzacji wyjaśnić należy, że dzieli się ona na 2 części z tym, że przeznaczenie obu tych części określone zostało w tezach XLII i XLIV. Z tez tych wynika, że całość amortyzacji winna być wpłacona do B. G. K., jednakże podział każdej wpłaty następuje wg z góry ustalonego stosunku procentowego w ten sposób, że część, której przeznaczenie określone w tezie XLII, zostaje zarachowana na rachunek amortyzacji przedsiębiorstwa, zaś część, której przeznaczenie określono w tezie XLIV, zostaje zarachowana na rachunek inwestycyjny przedsiębiorstwa. Częścią wpłaconą na rachunek amortyzacji przedsiębiorstwo dysponuje w porozumieniu z B. G. K. na podstawie uzgodnionych z nim kosztorysów, zgodnie z przeznaczeniem, wynikającym z tezy XLII. Część amortyzacji wpłacona na rachunek inwestycyjny przeznaczona jest na nowe inwestycje przewidziane w Państwowym Planie Inwestycyjnym. Nad prawidłowością rozliczenia z B. G. K. czuwają urzędy rewizyjne.

W tych warunkach Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na rolę urzędów rewizyjnych w aparacie finansowym w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych. Zadaniem urzędów rewizyjnych na tym odcinku jest nie tyle fiskalne podejście do przedsiębiorstwa, ile ogólna kontrola porządku finansowego w przedsiębiorstwie, kontrola dokładności wykonania planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa oraz przestrzeganie dyscypliny finansowej, w elementach której mieszczą się również podatki. Szczególne uprawnienia urzędów rewizyjnych w tym względzie wynikają z tez XVIII, XIX i XXI. W zakresie kontroli finansowej urzędy rewizyjne winny zwrócić szczególną uwagę, by przedsiębiorstwa dokonywały w wyznaczonych terminach i właściwej wysokości wpłat na rachunek amortyzacji w Banku Gospodarstwa Krajowego, jak również kontrolować zużycie tych sum w zakresie podanym t. zn. by nie przeznaczały ich na wydatki nieprzewidziane w planie inwestycyjnym przedsiębiorstwa. Również należy pilnować, by w Centralach Zbytu całość różnic cen była przekazywana do Narodowego Banku Polskiego na rachunek różnicy cen.

W celu wykonywania tych zadań urzędy rewizyjne winny wejść w bliższy kontakt z oddziałami Narodowego Banku Polskiego i Banku Gospodarstwa Krajowego, przyjmując udział we wspólnych konferencjach celem omówienia zagadnień wynikających z roli urzędów rewizyjnych. W konferencjach tych mogą brać również udział kierownicy finansowi przedsiębiorstw celem wyjaśnienia wzajemnego stosunku, zachodzącego między aparatem finansowym a przedsiębiorstwami.

Podając powyższe wyjaśnienia do wiadomości Ministerstwo Skarbu w wykonaniu tezy XXXV pkt 2) do czasu wydania dalszych zarządzeń w tej sprawie, poleca przy obliczaniu zaliczek na podatek dochodowy, poczynając od zaliczki należnej za miesiąc wrzesień 1947 r. stosować 10%-wą stopę podatku w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych niżej wymienionymi Centralnymi Zarządami Przemysłów wraz z ich Centralami Zaopatrzenia i Zbytu.

1. C. Z. Energetyki,
2. C. Z. P. Węglowego,
3. „ Paliw Płynnych,
4. „ Hutniczego,
5. „ Metalowego,
6. „ Elektrotechnicznego,
7. „ Zbrojeniowego,
8. C. Z. P. Chemicznego,
9. „ Cukrowniczego,
10. „ Włókienniczego,
11. „ Skórzanego,
12. „ Papierniczego,
13. „ Drzewnego,
14. „ Mineralnego,
15. „ Spożywczego,
16. „ Konserwowego,
17. „ Fermentacyjnego.

Wszystkie te przedsiębiorstwa obowiązane są, poczynając od terminu zaliczki płatnej za wrzesień 1947 r. wpłacać 80% zysku do Narodowego Banku Polskiego z tym, że od obowiązku tego zwolnione są przedsiębiorstwa, które mają ustalone normatywy środków obrotowych i co do których Narodowy Bank Polski stwierdził konieczność pokrycia tych normatywów z zysków.

W tym celu urzędy rewizyjne zawiadamiać będą Narodowy Bank Polski o wysokości planowanego na dany rok zysku oraz o wysokości rzeczywiście osiągniętego zysku za poszczególne miesiące, poczynając od 1 września 1947 r. W przypadku niekorzystnych odchyleń, należy przeprowadzać rewizję stanu finansowego przedsiębiorstwa, ustalać przyczyny i zaproponować środki zaradcze w porozumieniu z organizacją nadrzędną i bankiem.

Równocześnie ustaje w tym terminie dla wymienionych przedsiębiorstw przewidziany w okólniku z dnia 1 marca 1947 r. L. D. V. 1600/3/47 obowiązek dokonywania wpłat na Państwowy Fundusz Inwestycyjny. W odniesieniu do już dokonanych na ten cel wpłat wydane zostaną dalsze zarządzenia.

Postanowienia okólnika z dnia 1 marca 1947 r. L. D. V. 1600/3/47 mają w odniesieniu do wymiaru podatku dochodowego dla wymienionych wyżej przedsiębiorstw zastosowanie za okres do dnia 31 sierpnia 1947 r., w odniesieniu natomiast do przedsiębiorstw podległych dyrekcjom przemysłu miejscowego oraz pozostałych podatników działu III pozostają nadal w mocy.

Minister Skarbu:

K. Dąbrowski

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. V. 7283/3/47.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1947 r.

w sprawie zasad systemu finansowego.

Rozdział pierwszy.

Plan finansowy.

I. Państwowy Plan Finansowy stanowi część składową Narodowego Planu Gospodarczego.

II. Celem Planu Finansowego jest koordynacja dyspozycji środkami pieniężnymi dla zaspokojenia potrzeb finansowych Państwa, związków publiczno-prawnych i gospodarstwa narodowego.

III. Państwowy Plan Finansowy łączy i koordynuje następujące plany finansowe:

1) budżet państwowy,
2) budżet samorządowy,
3) plan finansowy przedsiębiorstw państwowych, objętych bezpośrednio budżetem państwowym,
4) plan finansowy pozostałych przedsiębiorstw państwowych,
5) plan finansowy spółdzielczości,
6) plan finansowy obrotu towarowego i usługowego z zagranicą,
7) plan sfinansowania inwestycyj,
8) plan finansowy ubezpieczeń,
9) plan finansowy ubezpieczeń społecznych,
10) plan finansowy funduszów specjalnych,
11) plan kredytowy,
12) plan obrotu gotówkowego (kasowy),
13) inne plany finansowe, których wyodrębnienie okaże się konieczne.

IV. Obowiązek przygotowania i przedstawienia projektów planów szczegółowych ciąży odnośnie budżetu samorządowego na Ministerstwach: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych (Fundusz Samorządowy); planu finansowego przedsiębiorstw państwowych na Ministerstwach, którym te przedsiębiorstwa podlegają; planu finansowego ubezpieczeń społecznych, na Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej; planu finansowego funduszów specjalnych na Ministerstwach, przez które te fundusze są administrowane; planu kredytowego i obrotu gotowkowego na Narodowym Banku Polskim; planu finansowego spółdzielczości na Związku Rewizyjnym.

Budżet państwowy, plan finansowy inwestycyj i ubezpieczeń oraz plan finansowy obrotów towarowych i usługowych z zagranicą sporządza Ministerstwo Skarbu na podstawie zgłoszeń właściwych resortów i instytucyj.

V. Corocznie będą ustalane terminy sporządzania i zatwierdzania szczegółowych planów finansowych i Państwowego Planu Finansowego.

VI. Szczegółowe przepisy dotyczące sporządzania i zatwierdzania planów finansowych wydane zostaną w oparciu o ustawę o gospodarce planowej.

Przepisy te uwzględnią następujące zasady:

a) Ministerstwa i instytucje przewidziane w ustępie IV przedstawiają w oparciu o wytyczne Narodowego Planu Gospodarczego do Ministerstwa Skarbu i Centralnego Urzędu Planowania cyfry wstępne dotyczące planu finansowego na rok następny, które podlegają zatwierdzeniu przez Radę Ministrów. Na podstawie zatwierdzonych przez Radę Ministrów cyfr wskaźnikowych Ministerstwa i instytucje przewidziane w ust. IV ustalą cyfry wstępne dla podległych im jednostek gospodarczych, jako podstawę do opracowania ich planów finansowych. Plany te winny być zaopiniowane przez banki w trybie określonym w ustępie XVII. Opracowane i scalone plany finansowe jednostek gospodarczych podlegają przedstawieniu Ministerstwu Skarbu i Centralnemu Urzędowi Planowania.

b) Na podstawie szczegółowych planów finansowych Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Centralnym Urzędem Planowania opracowuje Państwowy Plan Finansowy i włącza go do projektu narodowego planu gospodarczego.

c) Zatwierdzenie planów finansowych poszczególnych jednostek gospodarczych przez jednostkę nadrzędną może nastąpić jedynie po uchwale Rady Ministrów na podstawie uzgodnienia z bankiem finansującym.

VII. Sposób i tryb układania i wykonywania budżetu państwowego określą zasady prawa budżetowego.

VIII. Sposób i tryb układania i wykonywania budżetów samorządowych określi samorządowe prawo budżetowe.

Budżety związków samorządu terytorialnego oparte będą o zasadę pokrywania niedoborów samorządu niższego stopnia przez samorząd

wyższego stopnia, niedoborów samorządu wojewódzkiego przez Fundusz Samorządowy dotowany przez budżet Państwa oraz zasadę przelewu nadwyżek budżetów bieżących do samorządowego Funduszu Inwestycyjnego.

Rozdział drugi

Zasady planowej gospodarki finansowej.

IX. Państwowy Plan Finansowy oraz każdy plan szczegółowy winny być zbilansowane w zakresie zapotrzebowania środków pieniężnych (wydatków) oraz źródeł pokrycia (dochodów)

X. Odnośnie jednostek budżetowych przeprowadzona będzie zasada wyodrębnienia budżetu majątkowego od bieżącego. Inwestycje objęte budżetem majątkowym będą powtórzone w planie inwestycyjnym.

XI. Gospodarka pieniężna inwestycyjna w przedsiębiorstwach winna być ściśle wyodrębniona od gospodarki pieniężnej eksploatacyjnej w oparciu o zakaz zużywania środków obrotowych na cele inwestycyjne i na odwrót.

XII. Przedsiębiorstwa winny być wyposażone we własne, lub oparte na kredycie specjalnym, normatywne środki obrotowe. Przeprowadzone zostanie rozgraniczenie normatywnych i uzupełniających środków obrotowych.

XIII. Planowa gospodarka finansowa oparta zostanie na:

1) koncentracji środków pieniężnych przez każde przedsiębiorstwo i urząd dla danego rodzaju operacji w jednej instytucji finansowej i przeprowadzaniu przez tę instytucję wszystkich operacji czynnych i biernych,

2) zakazie posiadania rachunków w więcej niż jednej instytucji finansowej bez szczególnego zezwolenia,

3) przymusie uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym,

4) zakazie przetrzymywania gotówki w kasie ponad określone normy,

5) zakazie wzajemnego kredytowania się przez przedsiębiorstwa i urzędy,

6) ustalonych zasadach podziału zysku i pokrywania strat w przedsiębiorstwach państwowych,

7) kontroli elementów planowania i wykonywania planów finansowych,

8) udziale wszystkich sektorów gospodarczych w finansowaniu państwowego planu inwestycyjnego.

Rozdział trzeci

Kontrola finansowa i współudział banków w ustalaniu planów finansowo-gospodarczych, rewizje, księgowość i bilanse.

XIV. System nadzoru i kontroli finansowej zostanie dla poszczególnych działów i jednostek osobno opracowany przez właściwe resorty w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

XV. W szczególności przedmiotem kontroli finansowej będzie:

1) ścisłe wykonywanie obowiązujących planów finansowych,

2) przestrzeganie zasad oszczędnej i racjonalnej gospodarki finansowej,

3) przestrzeganie zasad polityki pieniężno-kredytowej.

XVI. 1) Kontrola finansowa jak również współudział banków w opracowaniu planów finansowych jednostek gospodarczych, polegać będzie na:

a) opiniowaniu planów finansowo-gospodarczych, jak również ich zmian oraz normatywów środków obrotowych,

b) ustalaniu zapotrzebowania uzupełniających środków obrotowych w formie kredytu,

c) badaniu wszelkich dyspozycji pieniężnych z punktu widzenia zgodności z planem finansowo-gospodarczym, celowości oraz właściwości formy dyspozycji pieniężnej (gotówkowej-bezgotówkowej).

d) badaniu systemu zakupu i sprzedaży, z punktu widzenia finansowego,

e) badaniu elementów kosztów własnych.

2) W przypadku nieuwzględnienia opinii banku, o której mowa w pkt 1 lit. a) bank obowiązany jest zawiadomić swoją organizację nadrzędną, która z kolei, w razie nieuzgodnienia z organizacją nadrzędną jednostki gospodar-

czej przedstawia sprawę Ministerstwu Skarbu do uzgodnienia z właściwym resortem.

XVII. Instytucje bankowo-kredytowe będą zobowiązane:

1) sporządzać dla Ministerstwa Skarbu, właściwego Ministra i Prezesa Centralnego Urzędu Planowania periodyczne sprawozdania o sytuacji finansowej poszczególnych działów gospodarczych,

2) zawiadamiać Ministra Skarbu i właściwego Ministra o istotnych uchybieniach w zakresie wykonywania planów finansowych oraz o faktach stwarzających zasadnicze trudności w gospodarce finansowej oraz dostarczać na żądanie Centralnemu Urzędowi Planowania wszelkich materiałów i informacji niezbędnych dla kontroli wykonania narodowego planu gospodarczego.

XVIII. Jeżeli bank finansujący stwierdzi, że przedsiębiorstwo wykazuje niezaplanowane straty, które mogą spowodować trwałe zachwianie równowagi finansowej przedsiębiorstwa, zawiadamia o tym Urząd Rewizyjny, który obowiązany jest w jak najkrótszym czasie przeprowadzić rewizję przedsiębiorstwa i złożyć Ministerstwu Skarbu i organizacji nadrzędnej jednostki gospodarczej odpowiednie sprawozdanie.

XIX. Rewizja ksiąg w przedsiębiorstwach państwowych może być przeprowadzona przez organa państwowe jedynie po uprzednim zawiadomieniu o tym Urzędu Rewizyjnego i uzyskaniu potwierdzenia na delegacji. Nie dotyczy to rewizji przeprowadzonych przez organa danego resortu, przez instytucje bankowo- kredytowe w zakresie ich działalności, które jedynie zawiadamiają Urząd Rewizyjny o zamierzonej rewizji, przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwa oraz władze powołane do ścigania przestępstw.

Akty okresowych rewizji dokonywanych przez banki i instytucje bankowo-kredytowe oraz na podstawie delegacji urzędów rewizyjnych winny w odpisach być przedstawione Urzędowi Rewizyjnemu.

XX. Normatywne zagadnienia z zakresu księgowości i bilansów zastrzeżone są kompetencji Ministra Skarbu. Obowiązek inicjatywy w tym zakresie spoczywa również na odpowiednich resortach.

XXI. Wnioski o zatwierdzenie bilansów składają Komisje Bilansowe, powoływane dla poszczególnych przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw przez organa uprawnione bezpośrednio lub na podstawie delegacji do zatwierdzania bilansów. W skład Komisji Bilansowej wchodzi przedstawiciel Urzędu Rewizyjnego.

XXII. Utworzony zostanie przy Ministerstwie Skarbu Instytut naukowy organizacji księgowości, sprawozdawczości i planowania finansowego.

Rozdział czwarty

Aparat finansowy.

XXIII. Aparat finansowy jest organem planowej gospodarki finansowej. Składają się nań aparat budżetowy, finansowo-kredytowy oraz ubezpieczeniowy.

XXIV. Powiązanie organów finansowych przedsiębiorstw państwowych z aparatem finansowym określi zarządzenie właściwego Ministra w porozumieniu z Ministrem Skarbu w oparciu o zasady odpowiedzialności organów finansowych przedsiębiorstw za:

1) stan księgowości przedsiębiorstwa,

2) za zgodne z przepisami sporządzanie planu finansowego,

3) legalność wydatków.

XXV. Instytucje kredytowe i gospodarcze kredytowane bezpośrednio przez Narodowy Bank Polski sporządzają coroczne plany kredytowe dotyczące ich zakresu działania i przesyłają je Narodowemu Bankowi Polskiemu, który przygotowuje ogólno państwowy plan kredytowy i przedstawia go Ministerstwu Skarbu.

XXVI. Narodowy Bank Polski kontroluje wykonanie planu kredytowego.

XXVII. Narodowy Bank Polski finansuje:

1) bezpośrednio wymienione w ust. III p. 4 przedsiębiorstwa państwowe z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlanych i montażowych,

2) pośrednio tj. za pośrednictwem właściwych instytucji kredytowych — pozostałe jednostki gospodarcze.

XXVIII. Centralnymi instytucjami kredytowymi są:

Bank Gospodarstwa Krajowego,

Państwowy Bank Rolny,

Pocztowa Kasa Oszczędności,

Bank Gospodarstwa Spółdzielczego,

Bank Komunalny,

Bank Handlowy w Warszawie,

Bank Związku Spółek Zarobkowych.

XXIX.1) Bank Gospodarstwa Krajowego jest centralną instytucją kredytu średnio i długoterminowego. Prowadzi gospodarkę środkami na cele inwestycyjne i jest wykonawcą techniczno-finansowym całości planu inwestycyjnego. W krótkoterminowe kredyty obrotowe zaopatruje państwowe przedsiębiorstwa budowlane i montażowe. Bank Gospodarstwa Krajowego może na podstawie uchwały Rady Ministrów emitować obligacje na cele inwestycyjne.

2) Państwowy Bank Rolny finansuje wytwórczość i zbyt artykułów rolniczych i przemysłu rolnego oraz akcję inwestycyjną związaną z ustrojem rolnym. Państwowy Bank Rolny może na podstawie uchwały Rady Ministrów emitować obligacje na cele inwestycyjne. Państwowy Bank Rolny może posługiwać się siecią komunalnych kas oszczędności.

3) P. K. O. zajmuje się prowadzeniem pocztowego obrotu bezgotówkowego i jest zbiornicą środków pieniężnych. Pocztowa Kasa Oszczędności może nabywać na podstawie Uchwały Rady Ministrów obligacje emitowane przez publiczne instytucje kredytu długoterminowego na cele inwestycyjne.

4) Bank Gospodarstwa Spółdzielczego finansuje środki obrotowe i inwestycyjne spółdzielczości.

Bank Gospodarstwa Spółdzielczego może być wykonawcą w ramach akcji zleconej polityki inwestycyjnej Państwa prowadzonej ze specjalnych funduszów publicznych. Bank Gospodarstwa Spółdzielczego jest centralą finansową dla wszystkich spółdzielni kredytowych, których siecią posługuje się w akcjach własnych i zleconych.

5) Banki akcyjne tj. Bank Handlowy w Warszawie i Bank Związku Spółek Zarobkowych finansują w zakresie kredytów obrotowych przedsiębiorczość prywatną, przy czym Bank Handlowy w Warszawie finansuje większe prywatne jednostki gospodarcze, a Bank Związku Spółek Zarobkowych mniejsze prywatne przedsiębiorstwa oraz rzemiosło.

Przez powyższe banki mogą być finansowane również spółdzielnie miejskie (szczególnie rzemieślnicze przez Bank Związku Spółek Zarobkowych), o ile spółdzielnie te nie korzystają z kredytów w Banku Gospodarstwa Spółdzielczego. W zakresie kredytów inwestycyjnych banki akcyjne finansują sektor prywatny w ramach planu inwestycyjnego.

Banki akcyjne mogą być wykonawcami w ramach akcji zleconej polityki inwestycyjnej Państwa.

6) Polski Bank Komunalny i Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu (do czasu zorganizowania Banku Komunalnego) każdy na właściwych terenach kredytują związki samorządowe oraz samorządowe przedsiębiorstwa i zakłady użyteczności publicznej zarówno w zakresie środków obrotowych, jak i inwestycyjnych. W tym ostatnim zakresie banki te są wykonawcami polityki inwestycyjnej Państwa. Polski Bank Komunalny administruje Funduszem Zapomogowo-Pożyczkowym i na żądanie władz przeprowadza specjalne akcje kredytowe zlecone.

Banki komunalne posługują się w swoich akcjach siecią Komunalnych kas oszczędności, dla których są centralami finansowymi.

7) Komunalne Kasy Oszczędności akumulują lokalne środki pieniężne i oszczędności. Finansują własność nieruchomą miejską, rzemiosło, drobny przemysł i handel, mniejsze jednostki gospodarcze, rolnicze oraz mniejsze spółdzielnie miejskie i wiejskie, o ile nie są one finansowane przez inne banki, jak B. G. S. lub banki akcyjne.

Poza tym komunalne kasy oszczędności są aparatem dystrybucyjnym dla specjalnych kredytów przeprowadzonych centralnie przez inne banki.

8) Spółdzielnie oszczędnościowo - pożyczkowe akumulują wolne środki pieniężne i oszczędności i finansują różne potrzeby o charakterze gospodarczym swoich udziałowców. Ponadto podobnie jak K. K. O. spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe są aparatem dystrybucyjnym dla kredytów rozprowadzonych z polecenia ich centrali finansowej tj. B. G. S., a także przeprowadzonych centralnie przez inne instytucje kredytowe.

XXX. Bank Gospodarstwa Krajowego otrzymuje całość szczegółowego planu finansowego inwestycji do wykonania. Uruchamianie przezeń środków inwestycyjnych (kredytowanych i bezzwrotnych) następuje na podstawie tytułów inwestycyjnych Centr. Urzędu Planowania.

Na poszczególne kwartały Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania zleca zwolnienie środków inwestycyjnych w częściach określonych w stosunku procentowym do sumy przewidzianej w rocznym planie.

R o z d z i a ł p i ą t y.

Zasady systemu finansowego w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych.

XXXI. Zostaną ustalone szczegółowe zasady systemu finansowego odnośnie przedsiębiorstw państwowych, oparte na analogii z określonymi w dalszym ciągu zasadami, dotyczącymi przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

XXXII. Przedsiębiorstwo wytwórcze otrzymuje od Centrali Zbytu za swą produkcję cenę rozliczeniową, pokrywającą planowane koszty własne oraz marżę zysku. Cena rozliczeniowa winna być ustalona indywidualnie dla każdego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw.

XXXIII. Cena rozliczeniowa fabryczna powiększona o procentowe narzuty na utrzymanie Centralnego Zarządu Zjednoczenia, prowizję Centrali Zbytu, scalony podatek obrotowy oraz ewent. narzuty specjalne zatwierdzone w trybie przewidzianym dla ustalenia planów finansowych, — stanowi cenę rozliczeniową Centrali Zbytu. Cena, po której Centrala Zbytu sprzedaje produkcję, stanowi cenę efektywną.

XXXIV. Jeżeli cena efektywna różni się od ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu — wynikającą z tego tytułu nadwyżkę Centrala Zbytu wpłaca do Narodowego Banku Polskiego na rachunek różnic cen Ministerstwa Przemysłu, zaś niedobór pokrywa Narodowy Bank Polski z tego rachunku.

XXXV. 1) Zysk przedsiębiorstw państwowych dzielony będzie na podatek dochodowy, premie załogi i uzupełnienie normatywnych środków obrotowych. Podatek dochodowy wynosi nie mniej niż 10% zysku, nie więcej jednak niż pozostaje po przeznaczeniu jego części na niezbędne uzupełnienie normatywnych środków obrotowych i premii załogi. W tym samym stosunku będą pobierane zaliczki miesięczne na podatek dochodowy.

2) Zysk przedsiębiorstw w latach 1947 i 1948 podzielony będzie w sposób następujący:

a) podatek dochodowy — 10% zysku,

b) premia załogi — 10% zysku planowego i 20% zysku ponadplanowego,

c) zwiększenie własnych środków obrotowych — 80% zysku planowego i 70% zysku ponadplanowego przy zastosowaniu postanowień ust. XXXIX.

XXXVI. Przedsiębiorstwa ustalą normatywy środków obrotowych na dzień 1.I.1947 r. oraz plan wzrostu normatywnych środków obrotowych po tej dacie w ramach planów finansowo-gospodarczych.

XXXVII. Jeżeli własne środki obrotowe przedsiębiorstw wg bilansu na dzień 1.I.1947 r. przewyższają ustalone normatywy — nadwyżka podlega wpłacie do Narodowego Banku Polskiego na rachunek sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu zależnie od podporządkowania przedsiębiorstwa.

XXXVIII. Jeżeli własne środki obrotowe przedsiębiorstw wg bilansu na dzień 1.I. 1947 r. nie pokrywają normatywów — Narodowy Bank Polski udzieli przedsiębiorstwu specjalnego kredytu, który zarówno w części kapitałowej jak i odsetkowej podlega spłacie z rachunku sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu.

XXXIX. Pokrycie planowego wzrostu normatywnych środków obrotowych po dniu 1.I. 1947 r. nastąpi z zysków przedsiębiorstw zgodnie z ust. XXXV. Jeżeli zysk przedsiębiorstwa przewyższa zapotrzebowanie środków obrotowych, nadwyżka tytułem podatku dochodowego (ust. XXXV pkt 2 lit b) ulega wpłacie do Narodowego Banku Polskiego na rachunek sum obrotowych Zjednoczenia, wzgl. Centralnego Zarządu. W przeciwnym wypadku niedobór podlega pokryciu z rachunku sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu w formie dotacji.

XL. Prawo przeznaczenia części zysku na zwiększenie własnych środków obrotowych przyznaje się tylko tym przedsiębiorstwom, które ustalą normatywy środków obrotowych.

XLI. Nadwyżki na rachunkach sum obrotowych Zjednoczeń, wynikające z określonych powyżej wpłat i wypłat, podlegają przelewowi na rachunek sum obrotowych Centralnego Zarządu, zaś niedobory podlegają pokryciu z rachunku sum obrotowych Centralnego Zarządu. Nadwyżki na rachunku sum obrotowych Centralnego Zarządu podlegają przelewowi na rachunek sum obrotowych Min. Przemysłu i Handlu zaś niedobory podlegają pokryciu z tego rachunku.

XLII. Część amortyzacji, ustaloną w stosunku procentowym do całości amortyzacji, przedsiębiorstwa wpłacą do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek amortyzacji przedsiębiorstwa, z którego pokrywane będą wydatki przedsiębiorstw związane:

a) z nabyciem sprzętu i inwentarza podlegającego zarachowaniu do majątku stałego,

b) z kapitalnym remontem obiektów majątku stałego.

Wydatki te będą ujęte w Państwowym Planie Inwestycyjnym w przewidywanych globalnych kwotach dla poszczególnych Centralnych Zarządów Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Rozporządzenia i szczegółowe przepisy wydane na podstawie dekretu z dnia 25.VI. 1946 r. o Państwowym Planie Inwestycyjnym ustalą:

a) dolną granicę wartości, wzgl. czasokres użyteczności sprzętu i inwentarza podlegającego zarachowaniu do majątku stałego,

b) pojęcie nakładów na kapitalny remont obiektów majątku stałego, nie podlegających w przeciwieństwie do remontu bieżącego zaliczeniu w ciężar bieżących kosztów produkcji, ani w przeciwieństwie do nowych inwestycji aktywowaniu jako nowy składnik majątku stałego.

Finansowanie kapitalnych remontów przez B. G. K. następuje z tego konta na podstawie zatwierdzonych kosztorysów, w miarę nagromadzenia się wpłacanych przez przedsiębiorstwa funduszów z tytułu amortyzacji. W wypadkach, jeżeli tego będzie wymagała sytuacja finansowa Państwa, Rada Ministrów może przejściowo ograniczyć rozmiary wykorzystywania sum przeznaczonych na finansowanie kapitalnych remontów.

Wydatki powyższe dokonywane są pod kontrolą Banku Gospodarstwa Krajowego, przy czym, w razie zastrzeżenia Banku, sprawa uruchomienia robót rozstrzygana jest w drodze porozumienia pomiędzy właściwym resortem a Centralnym Urzędem Planowania.

XLIII. Jeżeli niezbędne wydatki przedsiębiorstw z tytułów określonych w ust. XLII przekraczają w danym roku sumy wpłacone na rachunek amortyzacji — Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielić przedsiębiorstwu na ten cel kredytu, który podlega spłacie z rachunku amortyzacji w następnym roku.

XLIV. Pozostałą część amortyzacji przedsiębiorstwo wpłaca do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek inwestycyjny przedsiębiorstwa, z którego pokrywa się zadłużenie przedsiębiorstwa z tytułu kredytów inwestycyjnych na dzień 1.I.1947 r. w kapitale i odsetkach, jak również bieżące wydatki inwestycyjne, przewidziane w Państwowym Planie Inwestycyjnym.

Odpisy amortyzacyjne dokonane w bilansach przedsiębiorstw za lata 1945 — 1946 podlegają również wpłacie na rachunek inwestycyjny przedsiębiorstwa — zaś kwoty już wpłacone z tego tytułu na dotychczasowy „rachunek funduszu amortyzacyjnego" i niezużyte na spłatę kredytów inwestycyjnych podlegają przeniesieniu na rachunki inwestycyjne przedsiębiorstw.

XLV. Nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych przedsiębiorstw podlegają przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu — niedobory na tych rachunkach podlegają pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu.

Nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych Zjednoczenia podlegają przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Centralnego Zarządu, zaś nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych Centralnych Zarządów przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Min. Przemysłu i Handlu.

Niedobory na rachunkach sum inwestycyjnych Zjednoczenia podlegają pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Centralnego Zarządu, zaś niedobory na rachunkach sum inwestycyjnych Centralnych Zarządów pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Min. Przemysłu i Handlu.

XLVI. Jeżeli z budżetu państwowego nie wynika co innego, nadwyżki na rachunkach różnic cen oraz sum obrotowych ulegają z końcem roku na podstawie zamknięcia bilansowego przeniesieniu na rachunek inwestycyjny w Banku Gospodarstwa Krajowego. Rachunki mogą być również dotowane ze Skarbu Państwa w ramach przewidzianych w budżecie państwowym.

W ciągu roku nadwyżki na poszczególnych rachunkach Ministerstwa Przemysłu i Handlu mogą być zużywane na pokrycie niedoborów na innych rachunkach tegoż Ministerstwa. Przenoszenie nadwyżek z rachunku sum inwestycyjnych na inne rachunki wymaga jednak uprzedniej zgody Ministra Skarbu.

Minister Przemysłu i Handlu dokonuje z poszczególnych rachunków wpłat do Skarbu Państwa przewidzianych w budżecie państwowym.

XLVII. Minister Skarbu może zobowiązać Narodowy Bank Polski i Bank Gospodarstwa Krajowego do notyfikowania obrotów na rachunkach Ministerstwa Przemysłu i Handlu w zakresie określonym zarządzeniem.

XLVIII. Wpłaty na poszczególne rachunki, jak również wypłaty z rachunków oraz przelewy awansowane będą na podstawie planów finansowych, zaś rozliczane na podstawie bilansów.

XLIX. Przez przedsiębiorstwa w rozumieniu niniejszej uchwały należy rozumieć jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu Przemysłu i Handlu, oparte w swej działalności o samodzielną rachunkowość i bilans z wyjątkiem przedsiębiorstw podległych Dyrekcjom przemysłu miejscowego.

Rozdział szósty.

Przepisy wykonawcze i przejściowe.

L. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom i Prezesowi Centralnego Urzędu Planowania.

LI. Zasady zawarte w niniejszej uchwale będą stopniowo realizowane w miarę postępów osiąganych w reorganizacji aparatu finansowego.

LII. Dotychczas udzielone kredyty inwestycyjne związkom samorządowym i spółdzielczości powinny być skonwertowane na kredyt długoterminowy nisko oprocentowany.

LIII. Uprawnienia zastrzeżone niniejszą uchwałą Radzie Ministrów przenosi się na Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

LIV. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

Józef Cyrankiewicz

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Izbie Skarbowej w Płocku stwierdzono w zeszycie pokwitowań kasowych wzór Nr 4 brak dwóch pokwitowań Nr Nr 808499 i 808500.

Wymienione pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia niewykorzystane pokwitowania kasowe Seria B od Nr 05301a do Nr 05320a, zagubione przez poborcę Urzędu Skarbowego w Głogowie, okręgu administracyjnego Izby Skarbowej we Wrocławiu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Wadowicach skradzione zostały niżej wymienione niewykorzystane pokwitowania kasowe:

1. z kwitariusza poborców skarbowych od Nr 242192c do Nr 242200e,
2. z kwitariusza na pobór podatku w formie ryczałtu wzór Nr 1 r. od Nr 813001 do Nr 813050,
3. w formie ryczałtu wzór Nr 3 r. od Nr 129038 do Nr 129050,
4. w formie ryczałtu wzór Nr 9 r. od Nr 061583 do Nr 061600,
5. w formie ryczałtu wzór Nr 3 r. od Nr 129201 do Nr 129250,
6. w formie ryczałtu wzór Nr 9 r. od Nr 61544 do Nr 61550.

Powyższe pokwitowania kasowe unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu asygnat.

Ministerstwo Skarbu unieważnia skradziony w Urzędzie Skarbowym w Sopocie, okręgu administracyjnego Izby Skarbowej w Gdańsku, blok asygnat kasowych od Nr 307801 do Nr 307850.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Izbie Skarbowej w Płocku zaginęła pieczęć metalowa do tuszu o średnicy 39 mm z napisem w otoku: „Izba Skarbowa Mazowiecka".

Zagubioną pieczęć unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu unieważnia zagubione anulowane pokwitowanie kasowe, wystawione przez Urząd Skarbowy w Opocznie na nazwisko Marty Waśkiewicz na zł 622 za Nr 176417b.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia niewykorzystane pokwitowania kasowe na podatek zryczałtowany od Nr 165056 — 165100 oraz od Nr 64657 — 64700, zagubione przez poborcę Urzędu Skarbowego w Wejherowie, okręgu administracyjnego Izby Skarbowej w Gdańsku.

OGŁOSZENIE

o unieważnieniu legitymacji służbowej.

Unieważnia się legitymację służbową Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego Nr Og. B. 1. / 1147 na nazwisko Jadwigi Cybulskiej.

Cena numeru zł 156.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.
Prenumeraturę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumeratura dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.
Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi.
Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu. Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 70.

Druk. „AUTOMA" Warszawa, Wileńska 7.